

Poština plačana v gotovini.

MAREC 1941

Ecce homo!
(Nar. gal. v Rimu)

Bogoljub

Jozus se spremlja na goji.
(J. Bellini - Napoli.)

Nevtralna Ljubljana

Na sredo postnega časa je zapisana Jezusova beseda: »Kdor ni z menoj, je zoper mene, in kdor ne zbira z menoj, raztresa«. (Lk 11, 23; evangelij 3. postne nedelje.) Ali drugače povedano: »Verska nevtralnost je prazna beseda.« Odločiti se je treba za Kristusa ali zoper njega, ni pa mogoče ostati na sredi.

Ko je umrl dr. Korošec, smo ga vsi hvalili posebno zato, ker je našo državo ohranil nevtralnno, da ga je lahko prišel kropit tako nemški kakor angleški veleposlanik.

In to zdaj pri nas vsak pameten človek govori: Če imamo že vojni kruh in zimsko pomoč, da bi vsaj vojske ne bilo! Da bi le še naprej ostali nevtralni!

Usodno pa bi bilo, če bi do Kristusa hoteli biti nevtralni. Zakaj?

Najprej in najbolj zato, ker Jezus sam za nas ni nevtralen, ampak je z nami in ne zoper nas!

Ce se nalašč v hlevu rodi in v jaslih leži, ali je to za šport in za luksuz? Ali ne »za nas in za naše rešenje«?

Ce tri leta hodi po Sveti deželi in ljudem dopoveduje, da imajo v nebesih pravi dom, da pa je nekje tudi dežela zgubljenih ljudi in večne bolečine, ali nam s tem hoče reči: »Bodite nevtralni!« Nel Po sv. Marku je njegova zadnja beseda, amen in pečat evangelija: »Pojdite po vsem svetu in oznanjujte evangelij vsemu stvarstvu. Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen«. (Mk 16, 15. 16.)

Ali Jezus krvavi pot poti, se da bičati in s trnjem kronati zato, da bi bil ti nevtralen?

Ali se Kristus zato opoteka in pada pod križem, da bi potolažil jeruzalemske žene: »Ne jokajte nad svojimi otroki, saj je vseeno, ali so z menoj ali zoper mene, ali zbirajo z menoj, ali pa raztresaajo z vladarjem tega sveta!«

Ali se je zato dal razpeti od jutra do zahoda, od vrha neba do zemlje srca, da bi ti rekel: Ni se treba postaviti ne na desno ne na levo; lahko si na sredi.

Kjer koli bela cerkev stoji in v njej drobna lučka gori, ti Jezus skrivnostno govori: »O človek, ne smeš in ne moreš biti nevtralen!«

Zakaj ja z sem pot, resnica in življenje. (Jan 14, 6.)

Noben izmed vas, kateri se ne odpove vsemu, kar ima, ne more biti moj učenec. Če kdo pride k meni in ne zapostavi svojega očeta in matere in žene in otrok in bratov in sester, vrh tega tudi svojega življenja, ne more biti moj učenec. (Lk 14, 33, 26.)

Nebo in zemlja bosta prešla, moje besede pa ne bodo prešle. (Mt 24, 35.)

Kristus pričakuje od vsake duše, da mu nekega dne z veliko resnobo in z vso odločnostjo reče: »D à l.« Taka slovesna pritrditev Kristusu, večni Resnici, je bil že naš k r s t, ki je s Kristusom v grob položil starega mehkuznega človeka in rekel Gospodu: »S teboj bom trpel in dopolnjeval tvoje trpljenje. In če bi bilo treba umreti s teboj, te ne bom zatajil.« (Mk 14, 31.)

Londonski duhovnik se je odpravljal v avstralski misijon. Hiteč v pristanišče, se je spotaknil in s kovčegom padel. Mlad človek, ki je to videl, je priskočil in mu ljubeznivo pomagal na noge. Misijonar se je prijaznemu neznanцу ves ganjen zahvalil in mu je nazadnje stavil zares velikomestno vprašanje: »Mladi gospod, ali poznate Jezusa Kristusa?«

»Ali želite, da mu kaj naročim? Kje pa ima poslovne prostore?«

Če bi bil ta uslužni mladenič res prišel v Jezusovo poslovalnico, bi mu bil Učenik najbrž dejal: »Ne iskal bi me, če bi me ne bil že našel!«

In če bi ga bil Jezus kakor evangelijskega mladeniča presunljivo pogledal in ga vprašal: »Ali si z menoj ali zoper mene?« gotovo bi bil rekel: »Gospod Jezus, s teboj sem, zakaj dolgo te že i š č e m. S teboj sem pripravljen iti tudi v ječo ali smrt.« (Lk 22, 33.)

Tako je rekel v belgijskem Kongu star pogan misijonarju, ko ga je bil prvič slišal govoriti o Kristusu: »Krsti me takoj, saj Kristusa že zdavnaj poznam, samo vedel nisem, kako mu je ime!«

Te dni mi je ljubljanski katehet pripovedoval gorostasne reči o verski nevednosti nekaterih učencev in njih staršev. Vendar se mi zdi, da v slovenski prestolnici ni ljudi, ki bi ne vedeli, kdo je Jezus Kristus in kje ima poslovne prostore. Morda tudi ni veliko takih, ki bi bili zavestno in odločno zoper njega. A žal vedno več jih je, ki tako ali tako proglašajo nevtralnost: »Nisem zoper Kristusa, nikakor ne; a da bi bil z njim, odločno in iskreno, ne, to bi bilo preveč.«

Ali naj Kristusa popravimo in rečemo: »Gospod, če ni kdo s teboj, še ni treba, da bi bil zoper tebe. Je lahko nevtralen!«

Potem ko se bo letos sredi posta oglasila Jezusova beseda: »Kdor ni z menoj, je zoper mene,« bo poskusil ljudski misijon v Ljubljani vse sloje mobilizirati za Kristusa. Zakaj če Hitler, Churchill in Petain oznanjajo Evropi nov red in novega človeka, potem to ne more biti nič drugega kakor dosledna zmaga Kristusove blagovesti, zakaj le On je pot, resnica in življenje, le on je red, vse drugo je nered in zmešnjava.

Saj je zapisal Vasilij Rosanov v »Razodetju našega časa«: »Najgloblji vzrok tega, kar se zdaj godi v Evropi, je to, da so v evropski družbi nastale v o t l i n e, ker je zgínilo krščanstvo, in zastran teh votlin se vse skupaj podira.«

Pred 2500 leti pa je pribil prerok Jeremija spríčo Nabuhodonozorjevih tankov: »Vsi, kateri Tebe zapuste, se osmešijo; kateri od Tebe odpadejo, so

njih imena v prah zapisana; zato ker so zapustili Gospoda, studenec žive vode.« (Jer 17, 13.)

Zato je ljubljanski misijon sredi posta in sredi vojske na moč pametna zamisel in nad vse potrebna zadeva. Če se res uvaja nov red in ustvarja nov človek, ali prav za prav sme kdo ostati nevtralen?

Stopimo odločno vsi pod zastavo Kristusa Kralja! Recimo mu: »Jezus, s teboj smo, zakaj le ti si pot, resnica in življenje. Zato se zdaj postimo, zato študiramo tvoje trpljenje in zato bomo sedli k tvoji prečudni večerji, k pojedini Življenja v prelestni luči tvoje Resnice.«

Jos. Šimenc.

Ponos katoličanov

(Za II. obletnico kronanja sv. očeta Pija XII.)

»Stat crux dum volvitur mundus — medtem, ko se vse na svetu spreminja — stoji križ! Države in oblasti se rušijo, prestoli padajo, vladarstva izumirajo, narodi izginjajo, svetovni zemljevid dobiva drugo lice — le ena ustanova trdno stoji: Katoliška Cerkev in njeno čudovito poglavarstvo.

Papeštvo je častila starodavnost, a obenem cvetoča sedanost.

Papeži umirajo, papeštvo nikoli.

Ves svet prizna papežu prvenstvo. Kadar on govori, prisluhne ves svet. V vseh jezikih mu done slavospevi in zahvale.

Papež je tudi suveren, neodvisen vladar, daši je njegova državica — Vatikanško mesto — najmanjša na svetu. Nima ne topov ne bombnikov in ne strojnic, ima pa nesporno največji ugled na svetu in uživa največje spoštovanje.

Za nas pa je papež, sveti oče; veliko več, saj je namestnik Jezusa Kristusa na zemlji.

Za zveličanje vseh ljudi je Jezus Kristus ustanovil sv. Cerkev in ji dal zagotovilo, da bo obstala do konca sveta. Za vidnega poglavarja ji je izbral sv. Petra. Nihče od apostolov ali od vernikov ni osporaval Petrovega prvenstva, vsi so ga priznali za svojega vrhovnega poglavarja; in za Petrom Lina, nato Kleta in vse Leone, Gregorije, Janeze, Inocence, Benedikte, Pije do današnjega Pija XII. Sv. Peter si je izbral Rim za svoj

apostolski sedež; tam je umrl mučeniške smrti in je tam tudi pokopan. Rim je bil vsled tega v vseh stoletjih in je še danes to, kar je bil ob času sv. Petra: resnično stolno mesto kraljestva božjega na svetu. Kakor je bil Peter skala, tako je trdna skala tudi Pij XII.

Srce nam prekipeva veselja in sreče, da imamo v teh razrvanih in zmešnjave polnih časih trdno oporo, jasen kažipot, blesteč svetilnik, izvedenega krmarja, neomajno skalo.

Ko je 10. februarja 1939 umrl papež Pij XI., je bil 2. marca 1939, že prvi dan volitve izbran za naslednika kardinal in državni tajnik Evgen Pacelli, ki si je privzel ime: Pij XII. Ob šestih zvečer je več kot polmilijonska množica na trgu sv. Petra zapazila beli dim nad vitansko palačo, nakar so zvočniki oznanili veselo novico: »Habemus papam« — imamo papeža! Razgibali so se zvonovi cerkve sv. Petra v pozdrav novemu svetemu očetu in skoraj istočasno so zadoneli zvonovi ljubljanske stolnice in v kratkem tudi zvonovi po vsem katoliškem svetu.

2. marca praznujemo drugo obletnico papeževe izvolitve, 12. marca pa drugo obletnico kronanja. Zanimivo je to, da je bil sedanji papež izvoljen prav na svoj 63. rojstni dan v svojem rojstnem mestu. Rodil se je 1876. leta.

Z vdanimi srci se obračamo k njemu, živemu Petru, ker se zavedamo, da: stati blizu Petra, se pravi, stati blizu Kristusa.

»Moja duša poveličuje Gospoda...«

Slediti Piju XII., se pravi slediti Petru in Kristusu. Zahvaliti moramo Boga, da nam je v teh usodnih dneh poslal tako dobrega in modrega vodnika. »Ko je stopil h krmilu Pij XII., so se že zbirali oblaki za veliko nevihto, je že grmelo v daljavi. Takrat je prevzel vodstvo katol. Cerkve tisti, ki nosi mir v svojem imenu (pace — Pacelli); tisti, ki je že kot nuncij v Berlinu imel v svojem grbu podobo goloba z oljično vejico — miru; tisti, ki si je privzel kot geslo pri vzvišeni službi »Opus iustitiae pax« (delo pravičnosti — mir). Prva beseda Pija XII. ob krmilu je bila beseda miru, prva njegova molitev je bila prošnja za mir pri Knezu miru. Tik pred viharjem se je obrnil na vodnike narodov s pozivom za mir, v imenu božjem in v imenu vsega človeštva. Predaleč so bili od božjega duha miru, da bi slišali ta klic. Čez noč se je dvignil vihar in do danes ni ponehal. Pa tudi ni ponehalo prizadevanje sv. očeta za mir.

Njegovo srce krvavi in trpi, kakor trpi očetovo srce, kadar se si sinovi, bratje v laseh. Trpi ob trpljenju pregnanih, bežnih, ranjenih in ujetih, trpi ob nesreči vseh tistih, ki so bili pognani od svojih domov — porušenih in požganih. Venomer išče potov, prosi, roti — doslej brez posebnega uspeha.« (Dr. I. Lenček, Praed. 1941, p. 27.)

*

Človek se vpraša, zakaj neki se potem nekateri ljudje še obregajo ob papeštvo, ga napadajo, blatijo, obrekujejo, sovražijo? Otroci teme so in sovražijo luč, si lahko odgovorimo s Svetim pismom. Njihova dela so slaba, njihovo življenje ni v skladu z vestjo. To nesoglasje v duši hočejo zadušiti, zato bi radi odstranili vse, kar spominja na Boga in kar jih opozarja na pot resnice in pravice. Najmočnejše orožje nasprotnikov je laž, katere se nepoučeni in nevedni ljudje brž oprimejo.

»Seveda je treba v Cerkvi razločevati božje delo od človeškega dela. Božje delo je vedno popolno, človeško delo pa vedno nepopolno; po človeški slabosti se more Cerkvi pritakniti tudi zlo; zaradi tega se pa dobri udje še bolj zvesto oklepajo tega, kar je v Cerkvi božjega: božjih nauk, božjih zapovedi, Kristusove daritve in svetih zakramentov«. (Katekizem.) Papeštvo je v davni doživel tudi žalostne čase, a božje delo je ostalo popolno. Danes smo katoličani v edinosti zbrani okoli stola sv. Petra, ki na njem vlada vreden, zmožen, svet naslednik sv. Petra, kakršnega nam je poslal Bog za današnje težke čase.

Ne vemo, kaj se še utegne zgoditi do konca sveta. Cerkev in papeštvo bosta morda še veliko trpela. Jezus sam je dejal: »In sovražili vas bodo zaradi mojega imena; kdor pa bo vztrajal do konca, ta bo zveličan. (Mt 10, 22.)

Prihodnost nam je skrita. Poučeni smo pa, da so tristo let bili papeži v katakombah in Cerkev je bila preganjana kot najhujši zločinec, toda Cerkev je vstala zmagoslavna. In če bi Bog tudi v današnjih dneh zahteval od nas take žrtve za zmagó svojega božjega kraljestva, bomo razumeli, da to ne pomeni konec Cerkve, ampak njeno poveljanje in napredek.

P. dr. Roman Tominec, O. F. M.:

„Ta moj nesrečni otrok!“

Pravkar sem odložil sliko mladega fanta. Poslala mi jo ne neka mati iz meščanskih krogov in zraven pismo polno skrbi, žalosti, prevaranih nad in temnih pogledov v bodnčnost.

Ker podobna pisma niso osamljena, je naravnost nujno, da nanja načelno odgovorim.

Gre za otroke, ki so telesno dobro razviti, često kar dovršeno lepe postave in prav prikupnega obraza, toda notranje docela razdrapani, nestalni, brez prave volje, nezanesljivi, lahkomisljeni in naj-

če je danes toliko trpljenja, bede in pomanjkanja na svetu, če je taka zmešnjava v pojmovanju vrednot in precenjanju idej, je temu vzrok tudi to, da se svet ne zmeni za glasove iz Rima. Tam biva oče narodov, ki skrbi v prvi vrsti za nebeško kraljestvo na zemlji, a v zvezi s tem stori toliko dobrega za zemsko blaginjo človeštva ter kaže na edino pravo pot, ki more človeštvo privedi do urejenega življenja na zemlji. Svet je bil še vedno kaznovan, kadar se ni menil za svarila vrhovnega cerkvenega poglavarja.

Mi pa hočemo kot dobri otroci sv. Cerkve ohraniti vsekdar vdanost, spoštovanje, pokorščino in ljubezen najvišjemu poglavarju, namestniku Kristusovemu in vrhovnemu krmarju sv. Cerkve. Prvi kristjani so molili za Petra, ko je bil v ječi, in prišel ga je angel rešit. Molimo tudi mi za sv. očeta, da bi srečno vodil ladjo sv. Cerkve.

Bolj ko bomo poznali Cerkev in papeštvo, bolj bomo veseli te čudovite božje dinastije in bolj bomo ponosni nanjo. Papežu ljubezen in zvestoba! Ob njem bomo hodili po varni in pravi poti, kajti nihče drug na svetu nima Kristusovega zagotovila: »Ti si Peter — Skala — in na to skalo bom sezidal svojo Cerkev in peklenska vrata je ne bodo premagala.« (Mt 16, 18.) »In glejte, jaz sem z vami vse dni do konca sveta.« (Mt 28, 20.)

France Vrolih.

bolj grenka bridkost staršem in vzgojiteljem, skratka: pogrešeni otroci.

Sigrid Undset pripoveduje v svojem romanu »Ida Elisabeth« o takih pogrešenih ljudeh. To delo velike nordijske pisateljice, odlične katoličanke in Nobelove nagrajenke, niso samo zrela umetnina, temveč tudi klic v našo vest; kajti vprašanje: kaj naj napravimo s takimi ljudmi, s takimi otroki, nikakor še ni rešeno. Ker je to vprašanje težko, zato se rešitve ogiblremo, pa tudi zato, ker je to rana prenekaterih sicer dobrih in

plemenitih družin, ki pri njih obtožba »slaba vzgoja, zanikrnost itd.« sama po sebi odpade.

So to ljudje, ki so zgrešeni že v svojih prvobitnih temeljih, neke vrste notranji spački, (oprostite izrazu, ki noče biti grenak), ki pri njih nobena še tako ljubeča vzgoja, noben trud in prizadevanje v družini ne vodi do cilja, do uravnovešenja nesrečne narave. Prav zavoljo tega sega ta klic obupane matere v vse družine, sega tudi v državno preventivno in kazensko pravo in se obrača na našo »Karitas« — Vincencijeve in Elizabetne konference.

Vem, da bo stavil veren človek nujno protivprašanje: Ali je sploh mogoče govoriti o spačkih, o manjvrednih ljudeh, ko je vendar krščanstvo nauk o enakovrednosti ljudi vse čase s tolikim zanosom poudarjalo?

To prepričanje je veljavno le v omejenem smislu; zakaj ljudje so enaki le glede na njih absolutno vrednost: to se pravi, da so enaki, ker so vsi brez izjeme poklicani k otroštvu božjemu, ker imajo vsi absolutno dragoceno gotovost, da morejo priti k Bogu v poveličanje. Sleherni človek nosi v sebi ta klic in nujno seveda tudi možnost, pa najsi je to dojenček ali pa dozorel mož. Najsi je zdrav ali pa neozdravljiv hiravec, globokoumen genij ali ubog norček, zamorec ali belec, najbolj kultiviran Evropejec ali najbolj preprost otočan Nove Zelandije.

Toda ta cilj ne leži enostavno pred durmi, kakor da je treba le vrata odpreti, pa smo že tam. Madžarska pesnica in konvertitka Renee Erdős pravi po vsej pravici: »O, kako dolga je — Bog — do tebe pot!« Četudi je pot nujna le zavoljo cilja, zahteva vendar celotni telesno-duševni razvoj tako posameznika kakor občestva. V tem je obsežno gospodarsko življenje, občestveno ali socialno življenje, duhovna rast in znanost. Obsega tudi in to predvsem življenje iz vere, in vse naštetu dobiva svoj pomen v kolikor služi dosegi zadnjega cilja — ki je Bog sam.

Zakrožena in poenostavljena bi se ta misel nekako takole glasila: Nimamo

pravice, da bi svojega duha zanemarjali kar s stališča: češ — saj smo vendar božji otroci. Ne smemo dopustiti, da bi občestveno in socialno življenje zamrlo, ali pa, da bi ta vprašanja pustili vneimar, češ: glavno je, da smo »v občestvu svetnikov«. Isto velja za gospodarsko življenje in sicer v malem in velikem.

Jasno pa postane ob teh resnicah še dejstvo, da so ljudje zares spričo zadnjega cilja, ki je vsem skupen in od Boga dan, enaki in enako vredni. Docela pa so različni v uporabnosti glede vsakdanjega življenja. Za obrt, trgovino, poljedelstvo, študij, zlasti akademski, so potrebni različni talenti, usposobljenosti, zmožnosti, ki so domala pri vsakem otroku drugačne.

Poleg tega se pa najdejo ljudje, ki so prav negativni z ozirom na pridobivanje novih vrednot ali z drugo besedo: škodljivi so človeškemu občestvu z ozirom na gospodarsko občestveno stran, pa čeprav so te vrednote le postranske; potrebne so in resnične so in ljudje jih morajo pridobivati in ohranjati.

Ni dvoma, da take »po svojem notranjem ustroju pohabljene ljudi« človeška družba tudi kot take ocenjuje in z njimi tudi temu primerno ravna. Kratkoterminalno: zapostavljeni so.

In tu se prične tragedija človeškega uboštva, človeške nedoraslosti pred takimi vprašanji.

Mati ima hromo hčerko. Pa, da je samo telesno hroma! Duševno je prav tako nerazvita, kakor si telesno ne more prav nič pomagati. Komaj pove svoje ime. Pokrižati se zna za silo. Križ razloči in Kristusa razpetega na križ rada poljubi. To je tudi vse.

Poznamo tudi izredno duhovite¹ in svete ljudi,² ki so bili docela navezani na

¹ Paul Scarron (1610—1660), francoski pesnik in pisatelj, od mladosti docela hrom. Slovenski baron Žiga Zois je bil tudi hrom, pa globok in duhovit mož, pomembna osebnost v našem slovstvu.

² Znana je sv. Lidvina (1380—1433), ki si je pri drsanju zlomila roko, pa je naposled postalo celo telo ena sama rana. Nad 30 let ni stopila z nogami na tla; docela onemogla je postala zgled angelske potrpežljivosti.

tujo pomoč, pa so s svojim bogatim duševnim življenjem nadomestili ono, česar telo ni zmoglo in odškodovali človeštvo z izrednimi vrlinami. Tako je postala bolezen vir novih neslutelih in sicer morda za vselej pokopanih vrednot.

Nekaj povsem drugega je, če je človek duševno pohabljen. Ni treba misliti tu samo na umobolne. So tudi pohabljeni — na stotisoče jih je —, ki so domačim vir vedno novih skrbi, novih bolečin. To so ljudje brez volje, nesrečne nravi, ne samo čudaški, temveč nespособni za sleherno resno nalogo v življenju. Pa spet ni treba misliti na zločince, ali npravno pokvarjene ljudi. Zločinci so svoje vrste ljudje, ki jih večkrat spremlja neka nadarjenost za slabo in zlo, ki se zdi naravnost od satana navdihnjena. Spoznanje, volja, vse jim služi — na žalost seveda — v zlo, v zločin.

Pohabljeni, ki tu o njih razpravljamo, niso morda slabo vzgojeni ali zanemarjeni ljudje. So lahko iz naravnost dobrih družin; vsi ostali otroci so lahko daroviti, en sam — pohabljenček. So različne stopnje. Popolna otopelost, delna otopelost, ali pogosto samo prekomerna slabost volje. Včasih se pridruži neka radost nad razdejanjem, ali prekomerno nagnjenje k laži, ne iz zadrege, temveč laž mu je vir bolestnega ugodja; kdo ve, kje se prično in nehajo temine v taki pohabljeni duševnosti. Dokler so otroci še doma zavarovani od staršev in domačih, so taki primeri sicer tragični, ne pa nevarni. Nepopisna ljubezen matere, očeta, bratov in sester, ki se večkrat stopnjuje do junaštva, spremlja take neobgljence. Toda z rastočo telesno zrelostjo postanejo posamezni primeri nevarni. Tedaj šele pride do veljave vzdih staršev: »Ta naš nesrečni otrok!«

Kaj tedaj? Srce je razdvojeno, razbičano, zmučeno od vprašanj, negotovosti, od očitkov vesti in srca in zopet od dokazov razuma. Dvoje postav velja za take primere. Rojene so iz človeškega izkustva, pa iz verskega in človeškega gledanja na ta vprašanja.

Prvič: Dolžni smo v primeru, da kdo postane nevaren ali zdravju ali imet-

ju ali dobri vzgoji ostalih otrok, varovati te dobrine in sicer preko občutkov sočutja.

Drugič: Natančno se moramo zavedati, da so vključeni v naše občestvo in da jih moramo vzeti nase kot del življenjskega bremena. Z oddajo v kak zavod nismo odložili obveznosti ljubezni in skrbi zanje, pa čisto osebne ljubezni, čisto osebne skrbi, ki sega prav v podrobnosti.

Na prvi pogled si postavi nasprotujeta. Žal da je to le preveč res. In ljudje smo v »rešitvi« tega vprašanja še vedno negotovi in nedosledni.

Seveda je silobran dovoljen, da celo nujen je. In kljub četrti božji zapovedi smo dolžni v primeru podivjanih staršev otroka rešiti, ker ima pravico do razvoja, do človeške vzgoje. In obratno velja za starše, da otroka oddajo v strožjo ali morda prav strokovno vzgojo izvežbanim vzgojiteljem, če otroku niso več dorasli, če jih njegova pohabljena duševnost tira do živčnih napadov in podobno.

Seveda tudi zavodi ne delajo čudežev, zlasti še zato ne ustrezajo nadam potrjih staršev, ker prav za take neobgljence pravih zavodov še nimamo.³ Sploh so pa uspehi tudi v dobro vodenih zavodih majhni.

»Pa kaj naj napravim z njim? Saj ga kaznujem. Saj smo strogi z njim« — hite zatrjevati taki očetje in matere, ki imajo otroka pohabljenca.

Kazen na take pohabljene značaje vedno slabo vpliva. Vsak ukor zahteva velike previdnosti in večkrat bi prav za take otroke potrebovali duhovitih vzgojiteljev. Pa kje jih dobiti? Svetniki, ki so obenem vzori vzgoje, kot je bil n. pr. sv. Janez Bosco, so pa redki.

Zato druga postava: Prenašati moramo tudi te uboge pohabljenca. Samo z mehničnim osamljenjem ni dosti doseženega. Prvi zavod je dom. Prvi, ki so dolžni skrbeti zanje, so starši. Če so

³ Zavod na Selu pri Ljubljani je šele v početni dobi. Državni zavod, nameščen v ljubljanski jetnišnici, je neko potrebno zlo. Ne ustreza pa prav nič namenom takih zavodov. Manjka nam tozadevno dobrega zavoda za deklice.

ubogi, jih pač oblast mora podpirati; toda ljubezen, dobrotá, potrpežljivost se ne dá kupiti. Šele če dom ne zmore več tega bremena, (to vprašanje je treba reševati pred vestjo z zavestjo, da se Bog ne dá varati), šele potem pride zavod, če je primeren na razpolágo. Pri tem pa moram poudariti, naj starši razumejo, da tisti, ki se v takih zavodih žrtvujejo, namesto njih vzamejo naše težko breme. Zato naj jih spoštujejo. Oblast in nadzorne osebe pa morajo vedeti, da za vzgojo niso kaki odpuščeni orožniki ali zavožene eksistence,⁴ temveč plemeniti in dobri, nadarjeni in izobraženi ljudje,

⁴ Primerjaj Dickensovi deli: David Copperfield v 3. delih in istega pisatelja delo: Oliver Twist, kjer se ogorčeno bori proti takim zverem v človeški podobi.

ki so čistega srca. Vem pa, da s to zahtevó nastanejo nove težave, kje najti take ljudi. Vredni pa so poleg priznanja najboljših plač.

S tem razmišljanjem sem hotel dati takim staršem nekaj utehe in tolažbe, da njihov nesrečni otrok ni osamljen in da občestvo ljudi in družbe tudi to breme mora presojati ne samo z razumom, temveč tudi s srcem. Pa ne rok križem držati, temveč tudi delati.

Rad pa bi povedal staršem — posameznim očetom ali materam, ki si medsebojno očitajo krivdo nad otrokom, da je to nepravično in kruto. Zakaj tu so zakonitosti, tajne sile, ki so znane le božji previdnosti, ne pa nam. Nauk o dednosti je kljub gotovim jasninam — še vedno velika zágonetka.

Marija in Jožef godujeta

*Marija in Jožef
godujeta zdaj,
ko sonce je zopet
ogrelo naš kraj,*

*pa kosovo petje
oglašá se z vej,
in cvetke ponižne
dehtijo nam z mej.*

*Naj tudi nam sreča
ogreje goré,
in naj se razlije
čez naše poljel*

*Marija naj vzame
pred vojsko nam strah,
in Jožef, ki nikdar
rednik ni bil plah.*

*Marijo je angel
s pogumom navdal
in Jožefa, da se
Marije ni bal.*

*Oba sta skrbela
za Dete takrat,
ko kralj je morilce
poslal ga iskat.*

*Marija pa čuje
in gleda na nas,
ki težek, nevaren
prežioljamo čas.*

*In Jožef nam svojo
obljublja pomoč,
ko žuga nam bojni
vihar divjajoč.*

*Marija in Jožef
godujeta zdaj;
nesreče nas vsake
varujeta naj!*

Franjo Neubauer.

Kakor svetlo in toplo sonce v tisočih letih od svoje svetlobe in gorkote ni nič še zgubilo, tako tudi presv. Srce Jezusovo ni zmanjšalo svoje ljubezni do nas.

»Ako se na zemlji dva izmed vas zedinita v kateri koli prošnji, jima bo vse storil moj Oče, ki je v nebesih« (Mt 18, 19.) — Ali uvažuješ to veliko zagotovilo Jezusovo?

„Prepirali se pa ne bomo“

Skoro ves teden je vrelo. Pa samo zastran besedice, da morajo katoličani braniti svojo cerkev in sveto Cerkev. Hudo je, če kdo besedi ne zna dati in ne najti pravega pomena.

»Ali se bomo mar topli?«

»Ali vsaj kregali in se prepirali?«

»S kom pa?«

Il S kom? S svobodomislci ali s komunisti! Komunisti sovražijo Cerkev in je ne morejo videti. Ti bi papeža in škofo najraje potopili v žlici vode. Ali ne veš?«

»Ne! Prepirali in kregali se pa ne bomo! Za take reči pa nismo.«

Tako je vrelo tisti teden po vasi. Zlati dosti opravka so si prizadejali Modrijanov Jaka in Matijevčev Matija, sekundirati jim je pa poskušal Božjakov Peter.

Doslej smo živeli v miru, pa moramo tudi poslej! Nak, zdražbe pa nočemo imeti v vasi.«

»Krega in greha pa tudi ne.«

Tisti, ki jih je radovednost z a s i n o d o zbrala skupaj, so se domenili, da

bodo prišli skupaj pri Matjaževih. Tomaževac ni imel nič zoper to. »Spremebna zraka je včasih koristna«, si je mislil Tomaževac in prav je mislil.

»Gospod župnik! Malo pomirite naše mlade. Preveč so vroče krvi. Ko ste omenili, da moramo Cerkev braniti, pa mislijo nekateri samo na boj in na prepir; samo to jim roji po glavi, kako in s kom bi se udarili. Drugi pa spet hočejo imeti samo mir, mir, mir...«

»Glejte, prijatelji,« je začel duhovni oče govoriti svojim vernim ovčicam, »mislim, da vsi poznate tistega izmed apostolov, ki mu pravimo sv. Peter.«

»Poznamo, poznamo,« se oglase hkratu skoraj csi.

»Zdaj si pa predstavimo tisti prizor tam z Oljske gore. Druhal najbolj zavrženih in zgubljenih ljudi, kar jih je takrat imel Jeruzalem, si drzne Gospoda Jezu-

»...in tvojo lastno dušo bo presunil meč...«
(Lk 2, 35.)

sa prijeti in zvezati. Apostolu Petru ob tem pogledu zavre kri. Pograbi za meč, vpraša: »Ali naj mahujemo z mečem?« Nič ne čaka odgovora. Kar useka in odseka nekómu desno uho. Peter je bil takrat tudi eden izmed tistih, ki so menili, da morajo svojega Gospoda le s silo braniti. Njegov Gospod ga je pa zavrnil z znano besedo: »Spravi meč na svoje mesto, zakaj vsi, kateri primejo za meč, bodo z mečem končani!« To je beseda, ki ima še danes svojo veljavo.«

»To čaka tudi tiste, ki se današnji čas vojskujejo, ali ne?«

»Pustimo za danes te ljudi ob strani in pomenimo se o obrambi Cerkve, bo bolj pametno.«

»Tako bo prav, da,« pritrди Matjažev oče.

»Cerkve bomo najlepše branili s svojo ljubeznijo. Naša skrb bodi, da bomo mi in vsi naši v veri zadostno poučeni. Če bomo to storili, ne bo mogel noben sovražnik ne nam ne Cerkvi nič hudega storiti. Prepričani bodite, da se nasprotniki pri svojih napadih na Cerkve božjo močno zanašajo na našo nevednost. Nasprotniki niso tako neumni, da bi naših slabosti ne poznali in da bi jih v boju zoper Cerkve temeljito ne izkoriščali. Kot vernim brambovcem sv. Cerkve nam zato sinoda prav toplo priporoča bratovščino krščanskega nauka. Namen te bratovščine je, da bi mi verske resnice dobro poznali in da bi po njih uravnali vse svoje življenje.

»Mi pa mislimo, da je krščanski nauk bolj za otroke. Mi imamo že nekaj petkov za sabo,« je izrazil svojo misel Mihovčev Janez.

»Prav govoriš, Janez, krščanski nauk je za otroke. Pa povej mi, ali nismo mi vsi otroci božji in otroci sv. Cerkve?«

»Tako govorite v cerkvi pri pridigah, da.«

»Tako govornio in tako učimo in to je za katoličana nesporna resnica.«

»Saj to ni veliko, če je samo to potrebno za brambo Cerkve,« je menil Pog-lajenov Lojze.

»To je samo nekaj, ni pa še vse. Par misli vam moram še povedati.«

»Prosimo.«

»V pismu sv. Janeza berem zapisano, da je šlo med svet mnogo zapeljivcev, ki ne priznavajo, da je Kristus prišel v telesu. Učili so namreč, da Kristus ni imel pravega človeškega telesa, ampak je nosil samo navidezno telo. Kdor tako uči, je po apostolovi besedi zapeljivec in antikrist, Kristusov nasprotnik. Kdor pa ne ostane v Kristusu, nima Boga. Če pa kdo k vam prihaja in ne prinaša Kristusovega nauka (opozarja apostol vernike svojega časa), ga ne sprejemajte v svojo hišo in ga ne pozdravljajte. Po domače povedano se to pravi, da ne imejte z njim nič skupnega.«

»Zakaj nam pa to pravite, gospod?« je vprašal oče Tomaževc.

»Zato, ker jih je tudi današnji čas mnogo med nami, ki nočejo priznati sv. Cerkve, ki je delo Kristusovo. Tudi med vas prihajajo včasih v človeški podobi, včasih pa v papirnati podobi in vam bolj ali manj jasno oznanjajo boj sv. Cerkvi in njenim naukom. Takih nikar ne sprejemajte v svoje hiše in jih nikar ne poslušajte in njih pisanja nikar ne berite. Tudi to se pravi, Cerkve podpirati in jo braniti. Vidite, da to lahko storite mirno, brez vsakega boja in brez vsake jeze. Zato z nasprotniki Cerkve nobene zveze!«

Nekaterim možakom so se pobesile glave. Samo Modrijanov je pripomnil besedo: »Gospod, pa je le prav, če beremo tudi taka pisanja, da se sami prepričamo, koliko je v njih resnice.«

»Jaka, ali boš strupene gobe tudi zato jedel, da se prepričaš, če so res strupene?«

»Tisto pa ne, ampak —«

»Ampak boš raje verjel tistim, ki te hočejo pred trupom obvarovati. Ali sem prav povedal?«

»Prav. Ampak jaz berem samo novice. Ali tudi teh ne smem?«

»Novice lahko tudi drugod dobiš, če si radoveden. Vedi pa, da je izgovor, da si se precejkrat sliši, jalov in prazen; poleg tega je pa tudi hlastanje po novicah že marsikoga zapeljalo na grešno pot.

Ne pravim, da vsakega, pač pa marsikoga.«

»Mene pa ne bo!«

»Jaka, Jaka! Nikomur preveč zaupati. Tudi sebi ne!«

Jaka je obmolnil s svojo modro besedo. Zlasti ker ga je Matjažev ves čas pogovora po malem krotil in ga z nogo pritiskal, dokler ni Jaka razumel tajnega delovanja Matjaževega brezžičnega brzjava.

»Se tole bi vam priporočil, možje in fantje: Zavedajmo se, da tudi za sv. Cerkev velja četrta božja zapoved. Spoštujmo cerkveno oblast, ravnajmo se po njenih navodilih, in nikoli nam ne bo žal, če bomo Cerkev poslušali, dostikrat pa, če jo bomo zametovali in jo po svoje obsojali. Vi ne veste, kakšna moč je v besedah; »Kar koli boš zavezal na zemlji, bo zavezano tudi v nebesih«. Občudujmo oblast Cerkve, zakaj da jo ima, jo ima od Gospoda Boga, jo ima za nas, in čudovito je to v naših očeh. Bolj bomo s svojo pokorščino in s svojim spoštovanjem Cerkvi koristili in bolje jo bomo branili, kakor z vednim presojanjem in godrnjanjem, češ, zakaj pa zdaj tako, včasih pa ni bilo tako...«

»Sedaj govorite samo o sveti katoliški Cerkvi, nam pa še o naši cerkvi kaj dobrega povejte. Kako naj pa našo cerkev branimo?«

»Kar na kratko bom povzel besedilo naše sinode, možje. Tam je rečeno, da smo mi, dušni pastirji, dolžni svoje vernike poučevati, da kakor Cerkev tudi cerkev potrebuje za svoj obstoj in za svoje delovanje gmotnih sredstev. Naša dolžnost je, skrbeti za razne cerkvene ustanove, za zavode in za semenišča, dolžnost je pa tudi skrbeti za naše cerkve, da imajo vse, kar jim je potrebno za dostojno opravljanje božje službe. Vem, da nekateri celo govore in pravijo, češ, saj Marija nič ne potrebuje, sv. Peter nič ne je, čemu toliko denarja v cerkev!«

»Večni stroški!« je zamrmral Matijevčev Matija.

»Beseda o stroških bo prišla pozneje na vrsto, moj ljubi Matija, za danes pa moramo končati, da ne bodo vaše žene in matere name hude, češ večerja je že hladna in mrzla, naših zborovalcev pa od nikoder ni.«

Malo smeha. In možje so se razšli...

J. Langerholz.

Pojdimo k Jožefu!

*Mladi rod — kako boš zmagal?
Strast razpalja se kot kres!
Mar ne veš, da sveti Jožef
v varstvo dan ti je z nebes!*

*Na družine naše lega
mrak že novodobnih zmot.
Jožef s svojim svetlim zgledom,
kaže vsaki pravo pot.*

*In brezposelni, ubogi!
Vas oklepa stisk obroč.
K Jožefu vsi pohitite
in prosite za pomoč.*

*Zapuščeni in sirote,
kdo vam zvest bo pomočnik?
Sveti Jožef vam bo oče
in v nadlogah tolažnik.*

*Hirajoči in bolniki,
strti, brez življenjskih nad.
Jožef, vaš zdravnik nebeški,
zdravi in rešuje rad.*

*Grešniki, ki vest vas muči,
duša vam pokriva mrak.
K Jožefu! Saj je uslišan
v stiski greha bil še vsak.*

*Srečno smrt si vsi želimo.
Urno k Jožefu že zdaj,
da ob smrti nas zaščiti
in pripelje srečno v raj.*

Slayko Ljubniški.

Kako je mislil poganski oblastnik o Jezusu

V knjižnici lazaristov v Rimu so našli pismo, ki ima veliko vrednost. Pisal ga je namestnik rimskega cesarja Publij Lentul, predhodnik Poncija Pilata, v latinskem jeziku, in sicer ob času, ko je Jezus začel javno učiti. Takole se glasi:

»Namestnik v Judeji, Publij Lentul, rimskemu cesarju! Zvedel sem, o cesar, da želiš kaj slišati o mogočnem možu, ki se imenuje Jezus Kristus in ga ima ljudstvo za preroka, za Boga; njegovi učenci pa pravijo o njem, da je Sin božji in Stvarnik nebes in zemlje. Zares se, o cesar, vsak dan slišijo o njem čudovite reči.

»Ali s poljubom izdajaš svojega
Učenika?«

Kratko rečeno: Mrtve obuja, bolnike ozdravlja. Je srednjevelik, dobrosrčne nravi, poln dostojanstva, kar se kaže tudi na njegovem obrazu. Če ga človek pogleda, ima nehote občutek, da ga je treba ljubiti, obenem se ga pa tudi bati. Njegovi lasje segajo do ramen in so svetloplavi. Po sredi glave ima prečko po nazarejski šegi. Čelo mu je gladko, obraz brez znamenja in brez peg. Brada mu je kodrasta in ne predolga; je take barve ko lasje in po sredi razdeljena.

Njegov pogled je oster in ima moč sončnega žarka. Nihče mu ne more v oči močno pogledati. Če kara, navdahne s strahom, a včasih se na to joče. Dasi je strog, je vendarle prijazen in ljubezniv. Pravijo, da ga še nikdar niso videli, da bi se smejal; večkrat so pa opazili, da se je jokal. Roke ima lepe. Razvedrilo v njegovi družbi je prijetno in primerno. V javnosti redko nastopa; kadar se pa kje pokaže, se vede docela odločno in odlično. Je lep. Pa tudi njegova mati je najlepša žena v tem okolišču.

Ako ga, o cesar, želiš videti, kakor si mi nekoč pisal, mi sporoči, da ga dam prepeljati. Dasi ni nikdar hodil v šolo, vendarle vse zna. Potuje brez opank in gologlav. Mnogo jih je, ki se mu posmehujejo, če ga oddaleč vidijo; toda če pridejo v njegovo bližino, trepečejo pred njim in ga obenem občudujejo. Pravijo, da takega moža v tem kraju še niso videli. Hebrejci trdijo, da niso še nikogar tako poslušali kot njega. Mnogi zatrjujejo o njem, da je Bog; drugi pa govore, da je tvoj nasprotnik, o cesar...

Hebrejci pravijo, da še nikogar ni nikoli razžalil, vsakogar pa potolažil.

V vsakem primeru sem pripravljen, o cesar, spolniti tvojo voljo.«

V Jeruzalemu, 11. meseca.

Publij Lentul, namestnik v Judeji.

Boljša je skorjica kruha v krošnji, kot peresa za klobukom.

Trije, ki so nosili križ...

»Če hoče kdo priti za menoj, naj se odpove samemu sebi in vzame svoj križ ter hodi za menoj.« (Mt 16, 24.)

Tri zglede vam pokažem, da vidite, kako je razumeti zgorajšnje besede Kristusove.

Tak nosilec križa je bil po poklicu krčmar, previden mož, ki je vsako reč trikrat premislil, preden se je odločil. Izbral je večimoma srednjo pot. Vse, kar je bilo odveč, mu je v srcu presedalo. Zgodilo se je zato večkrat, da je svojim gostom odrekel nadaljnjo postrežbo s pijačo, ko je videl, da je šlo že čez potrebo.

Tega moža je nekoč Bog obiskal s trdo poskušnjo. Ko je delal na vrtu, se mu je sinček, ki je bil nanj navezan z vso dušo, zmuznil neopaženo na bližnji železniški tir, kjer ga je vlak povozil.

Po pogrebu se ni mogel umiriti. Sedel je nemo v kuhinji in se globoko zamislil v svojo nesrečo.

Prijatelj mu svetuje, naj skuša svoj križ s Kristusom nositi. »Kaj čemo?« — pravi — »križ je treba nositi, če ne z Jezusom, pa brez njega. Toda brez Jezusa bi me potrl.«

*

Drug zglede. Junaška, krščanska žena, ki je bil njen stalni izrek: »Nebeško kraljestvo silo trpi,« je imela sina. Če mu je bilo ob šole prostih dneh težko vstati in iti k sv. maši, je uporabila svetopisemski izrek: »Nebeško kraljestvo silo trpi...« Isto je ponavljala tudi proti svojemu možu, ko se je pri njem spraševanje vesti v velikonočnem času le predolgo vleklo.

Danes je ta žena že sključena starka. Njen sin ji je v pismu bridko potožil, kako hudo je, ko je že dalj časa brez prave službe. »Ko bi bil sam, bi še šlo, toda imam ženo in otroke. Križ je pretežak, ne morem ga več nositi...«

Mati je odgovorila in zapisala s tresočo roko in z razsežnimi črkami samo par stavkov:

»Če križa ne moreš več nositi, ga moraš pa vleči! — Nebeško kraljestvo silo trpi.«

Tretji zglede. Pred seboj imamo visokošolca v tretjem letu. Pravnika je, sila nadarjen, a preživljati se mora s poučevanjem srednješolcev, kajti očekrojajč nima sredstev, da bi zanj plačeval.

Izredno lepa postava tega visokošolca je zbujala pozornost marsikatere gospodične. Čutil je to, pa mu ni bilo v srečo. Marljivost je pojemala; komaj, komaj je toliko zaslužil, da je šlo naprej. Pri preskušnji na univerzi je bil odklo-

»Glej človek!«
(Soha ob sv. stopnicah.)

njen za celo leto. Zdaj je šlo vse rakovo pot. Zgubil se je.

Cez dve leti pride šolski tovariš tega nesrečnega študenta po okoliščinah prav v njegov rojstni kraj, pa bi rad zvedel, kako je z njim. Poišče mater, ki mu pove, da je sin že več ko pol leta bolan in ne more s postelje. »Ali smem k njemu?« — »Kako, da ne? Le pojdite, vesel bo.«

»Mati me pelje« — pravi obiskovalec — »v majhno izbo, kjer je ležal moj prijatelj. Okosteneli roki sta sloneli na odeji. Obraz ves upaden, oči so se motno ozirale skozi odprto okno. Dolgo sem se

del poleg njega, saj mi je imel toliko povedati. Končno je pristavil: ‚Luč iz Damaska me je obsijala; brez nje bi ne bil nikoli postal iz Savla — Pavel.‘ Nato sem mu pogladil lepe kostanjeve lase, edini nespremenjeni spomin iz njegovih dijaških let. Pripomnil je: ‚Nisem več lep, toda zopet kristjan!‘

‚Le potrpežljivo prenašaj svoj križ,‘ — sem ga bodril.«

»Ne,« je brž odgovoril, »ne nosim j a z križa, ampak križ nosi m e n e.«

Obraz je zopet okrenil proti oknu.

V bližini na jablani je prepeval kos.

Baragov kotiček

Ali se je res navdušenje za Baragovo beatifikacijo poleglo? Sodimo, da ne. Do pred nekaj leti je naše ljudstvo res premalo poznalo tega našega odličnega vzornika in junaka krščanskega življenja ter gorečnika v svečeniški službi Gospodovi. Odkar smo pa dobili skrbno sestavljene životopise: (»Slovenska misijonarja Baraga in Knoblehara, dr. L. Ehrlich, — »Misijonški škof Irenej Friderik Baraga«, spisal dr. Fr. Jaklič, založila Družba sv. Mohorja v Celju, 1931, — »Friderik Baraga v žaru svoje svetosti«, p. Hugo Bren O. F. M., Rocno pri Št. Vidu, — »Slava Baragula« Misijonska knjižnica v Grobljah), je zasvetila zvezda svetniškega Baraga po vsem slovenskem ozemlju. Ni ga menda slovenskega rojaka, ki bi ne vedel, zakaj je Baraga tako zaslovel in zakaj po pravici pričakujemo, da ga bo Bog povelečal s čudeži in mu naklonil čast oltarja. Po prizadevanju ljubljanskega škofa, dr. Gr. Rožmana, ki je ljubljansko, na veliko zasnovano bogoslovno semenišče in srečno izvršitev zidave izročil v posebno varstvo našemu misijonskemu škofu, se je vnema za svetniški proces zaščitnika »Baragovega semenišča« globoko zasidrila v srca naših ljudi.

Ta vnema pa ne sme pojemati. Vsi naši listi jo morajo netiti. Z vztrajnostjo in odločno voljo se bomo priporočali priprosnji svetniškega Baraga, da nam bo z izrednimi čudežnimi dokazi izpričal svoje svetništvo in srečo, ki jo uživa pri Bogu.

Po Baragovih stopinjah. Iz Amerike je došlo poročilo, da je v Red Lake umrl indijanski misijonar Simon Lampè. Pokojni je bil tretji najstarejši slovenski duhovnik-redovnik v Ameriki. Rodil se je l. 1865 na Brezovici pri Ljubljani. Pokojna gg. dr. France Lampè in dr. Evgen Lampè sta mu bila v bližnjem sorodstvu. Rajni Simon se je šolal v Ljubljani. L. 1883 pa je odšel z misijonarjem Buhom v Ameriko, kjer je bil naslednje leto sprejet v benediktinski red. Spočetka je bil prefekt in učitelj v indijanski šoli opatije sv. Janeza pri Collegeville, Minn. Tu se je ob Baragovi slovnici in slovarju z vso vnemo oprijel učenja indijanščine. L. 1888 je bil posvečen za mašnika. Nato je bil poslan za duhovskega pomočnika v indijanski misijon v Red Lake, odkoder je obiskoval razne druge indijanske misijone, pozneje pa še mnogo drugih postojank. Zadnjih 20 let je zopet misijonaril v Red Lake.

Med Indijanci je torej deloval nad pol stoletja. Svoj čas je sodeloval tudi

pri »Zgodnji Danici« in pri nabožnih ameriških listih, n. pr. pri »Ave Maria« i. dr. Prost čas pa je porabil za sodelovanje pri urejevanju angleško-čipewskega slovarja. R. i. p.!

PROŠNJE IN ZAHVALE

M. M. se priporoča † škofu Frid. Baragu za milost redovnega poklica. — Zahvaljujem se svetniškemu škofu Baragu za vrnjeno zdravje mojemu očetu, ki je bil nagnat obolen na zelo težki bolezni. Zdravnik v bolnišnici je izjavil, da ni upanja, da bi se v tej visoki starosti očetovo stanje zboljšalo. Obrnila sem se z vsem zaupanjem na † škofa Baraga in opravila 9 dnevnic. Po 14 dneh je prišel oče zdrav domov. K. V. Mozirje. — V dolgoletni bolezni, ko mi je neprenehoma teklo iz noge, sem se zaupno obrnila do božjega služabnika Baraga in bila uslišana. Rana je bila v nekaj dneh zaceljena. Zdaj se čutim zdravo in srečno. Seražin Zmaga, Sežana. — Svetniškemu škofu Ba-

ražu priporočam svojega moža, da bi ozdravel. Obljubim dar za B. semenišče. Fr. G. — S. S. sv. Križa, Ljubljana, se zahvaljujejo † škofu Baragu za ozdravljenje svoje prednice med 9 dnevnic. — Dne 31. jan. me je ob pol dveh ponoči zopet po dolgem času napadla želodčna bolezen (jetra, žolč), pa je kmalu minilo. Cez pol ure se bolečine povrnejo. Obljubim † škofu Baragu, da bom objavil zahvalo, če me usliši, da bo bolezen odnehala vsaj do jutra, da bi mogel opraviti sveto daritev. To se je takoj zgodilo. S tem zaobljubo hvaležno spolnujem. Jožef Rozman, ekspozit. — E. T. se zahv. † škofu Baragu za uspelo operacijo in ozdravljenje. — A. V. se zahv. Bogu in † škofu Baragu za ozdravljenje svoje sestre, ki je imela nad eno leto bolezen v nogi. Med 9 dnevnic je bolezen odnehala. — E. M. R. se zahvaljuje † škofu Baragu za dosedanjo pomoč in se priporoča še nadalje v važnih in težkih zadevah in za zdravje, — prav tako apost. mis. Ign. Knoblaharju. — Fr. Š. se zahvaljuje † škofu Frid. Baragu za uslišanje v važni zadevi.

Najpotrebnejše znanje o Bogu

Najmlajše mamice se radi pritožujejo, da se v naših šolah uči preveč vse po »novem«. Pravilno bi morale govoriti, da se povsod opaža napredek. Če gre marsikaj po novem pri branju, pri računstvu, pri pisanju, pri spisju, ni čuda, če katehet tudi večnotrajne božje resnice skuša podati na jasnejši in primernejši način, kot nekaj. Nekatera mati se v svoji užaljenosti jezi, češ da ne bo več učila otrok ne krščanskega nauka, ne molitve ne...

Ljubi domači, zlasti ve, ljube matere! Rad bi vam počez povedal, kaj naj pa vendar vsak otrok o Bogu že v šolo prinese. Zakaj to, kar mora vedeti, je nujno potrebno; saj otrok tega nikoli več v šoli ne bo dobil, kar mu mora dati domača hiša, zlasti še, če ne bo tega dobil od svoje matere in seveda tudi od svojega očeta.

Sv. Pavel je zapisal tole vsega uvaževanja potrebno besedo: Kdor hoče priti

k Bogu, mora vedeti, da je in da je tistim, ki ga iščejo, plačnik.

To mora vedeti o Bogu otrok še preden hodi v šolo. Ponavljam še enkrat: Če domača hiša ne bo dala otroku Boga, ga mu tudi nobena šola dati več ne more, pa če bi bila tudi res dobra in za zdravje, katehet tudi sam sv. Peter. Če bo pa otrok doma dobil Boga, je pa vendar dosti upanja, da ga bo zopet našel tudi, če bi pozneje v življenju zgubil vero vanj.

Kako naj bi otroku dopovedali, da je Bog? To ste radovedni. Če ne znate drugače in po svoje povedati, naj vam pomaga k tej učenosti II. knjiga Makabejcev. Tam beremo, da je junaška makabejska mati slehernega svojih sinov bodrila z domačo besedo, napolnjena z modrostjo, ker je združevala z žensko mislijo moško srčnost. Takole in podobno jim je govorila: »Ne vem, kako ste se spočeli. Jaz vam namreč nisem dala ne

Jezus oprosti grešnico. »Kdor izmed vas je brez greha, naj prvi vrže kamen vanjo.«

(Jan 8, 6.)

(Evang. za soboto pred 4. postno ned.)

duha, ne duše, ne življenja in tudi udov slednjega nisem sklenila, ampak to je storil Stvarnik sveta, ki človeka ob spočetju upodobi in ki daje začetek vsem stvarjem.« — In najmlajšemu je med drugimi rekla: »Prosim te, dete, ozri se v nebo in na zemljo in na vse, kar je ondi, in spoznaj, da je Bog vse te reči in človeški rod iz nič ustvaril.«

Ali pa, kakor lepo govori knjiga Modrosti: »Če so ljudje imeli stvari za bo-

gove, ker jim je njih lepota dopadla, bi bili mogli spoznati, koliko lepši od stvari je njih Gospodovalec: zakaj Stvarnik lepote je vse to naredil. Ali če so se ljudje moči in delom teh stvari čudili — in se jim, mimogrede povedano, še danes čudijo! — bi bili mogli spoznati, da je on še močnejši, ki jih je ustvaril. Zakaj iz velike lepote stvari se sklepoma spozna njih Stvarnik.«

Tale svetopisemska modrost vam več ko zadoštuje, da svojim najmlajšim dopoveste, da Bog v resnici biva. To jim oznanjujte in dopovejte iz dneva v dan po Jezusu Kristusu, Gospodu našem.

Drugo, kar mora otrok s seboj v šolo prinesiti, je pa resnica, da je Bog plačnik! Tole resnico mi vse premalo ponavljamo in premalo poudarjamo. Preveč pa ponavljamo: »Bog te bo kaznoval!« Tako nam je Bog že iz prvih dni življenja bolj strašilo kot prijazno vabilo. Torej Bog — plačnik. Seveda pa moramo takoj opozoriti svoje najmanjše vernike, da Bog ne plačuje takoj. »Bog ne plačuje vsako soboto,« pravi

ljudska modrost naših pregovorov. Ali pa še drugače: »Božji mlini meljejo počasi, pa gotovo.«

Toliko znanja o Bogu je dolžna domača hiša dati vsakemu otroku, preden prestopi šolski prag. Vse drugo bo že dobil v šolskih letih, kolikor nam je pač mogoče na zemlji spoznavati Boga. Popolno bo pa naše znanje o Bogu šele takrat, ko ga ne bomo spoznavali ne-

jasno, kakor v zrcalu, ampak ga bomo v ljubezni gledali iz obličja v obličje.

J. Langerholz.

Častilcem sv. Jožefa. Mesec marec je posvečen mogočnemu zaščitniku naše dežele in varuhu krščanskih družin: sv. Jožefu. Lani osorej je predstojništvo ljubljanske cerkve sv. Jožefa, ki ji še manjka oltarjev, pričelo nabirke za veliki oltar. Ni bil ugoden čas. Toda zupanje do velikega priprošnjika in pomočnika za srečno zadnjo uro je premagalo številne pomisleke in težave dobrih src, in darovi — večji in manjši — so prihajali ter pripomogli, da se je delo za postavitev velikega oltarja na čast sv. Jožefu že pričelo.

Med darovalci in darovalkami so neteri poklonili v ta namen po skromnih razmerah dar uboge vdove, drugi (dobrotniki) so prispevali po 500 din, podporniki po 1000 din, posamezni

stebri - ustanovitelji pa so položili na oltar sv. Jožefa po 10.000 din.

Ker bodo stroški znatni, prosi cerkveno predstojništvo, naj bi kakor lani z ozirom na to, da bi bila naša domovina po priprošnji varuha sv. Družine obvarovana še nadalje vojskine strahote in vseh stisk, tudi »Bogoljub« še enkrat priporočil zlasti vsem Jožefom in Jožicam zgorajšnjo zadevo. Vemo, da jih je še mnogo, ki lani kljub dobri volji niso mogli počastiti sv. Jožefa z denarnim prispevkom. Morda so pa danes v stanu, da si bodo kaj odtrgali.

Imeti sv. Jožefa za dolžnika — ni slabo. Ali menite, da bo ostal sveti rednik Jezusov komu kaj dolžan?!

Darovalci bodo tudi deležni sadov svetih maš, ki se bodo zanje opravljale na oltarju in v cerkvi sv. Jožefa.

Darove sprejema predstojništvo cerkve sv. Jožefa v Ljubljani. (Poštni čekovni račun št. 17969.)

Viktor Zorman:

Mati Mariča

(Socialna zgodba z naših livad. — Dalje.)

3.

Petje je prebudilo Maričo. Saj ni dolgo spala. Ob povzdigovanju v cerkvi je še slišala zvoniti. Potem je pa res nekoliko zadremala, da nič ni slišala, kdaj je prišla mati prižigat sveče v znamenju. In čudne sanje je imela: Doma na gorah je bila. Oče in mati sta bila še živa. Nekaj so se prepirali in Mariča je nazadnje na vso moč nekam tekla, zakaj, ni vedela, potem so pa začeli peti in z drugimi je, čeprav vsa zasopla, pela tudi Mariča. Preveč lepo ji najbrž ni šlo, ker sta jo Anka in Marjetka, ki sta se onegavili z igračami kar na tleh sredi hiše, precej začudeno gledali, ko se je prebudila. Mariča se jima je nasmehnila in potem pogledala na najmlajšega, ki je ležal v zibelki poleg postelje in ki so ga pravkar pri krstu poklicali za Davida.

»Mama, pojejo.« je povedala Anka.

»Da, pojejo. Pri našem znamenju. V pro-

cesiji so ga prinesli. Kar malo zaveso odgrnita in poglejta.«

Otroka sta ubogala in tudi Mariča je v postelji sedla, da bi videla procesijo, ko bo odšla. Svetega Rešnjega Telsa dan je bil in pri procesiji na ta dan je prvi evangelij vedno na Vrbici v Pragarjevem znamenju. Znamenje je postavil stari Krajcar v zahvalo za zdravje, a ko je umrl, se za znamenje njegovi ljudje niso več brigali. Zato je zanj skrbela Pragarica, najprej Anka, zdaj pa Mariča, odkar je pri hiši. Letos znamenja Mariča seveda ni mogla okrasiti, ga je pa zato spet mati. S kakšno pobožnostjo je že dva dni pripravljala rože za znamenje! Mariča jo je kar gledala,

Zvonček je oznanil blagoslov.

»Pokrižajta se!« je Mariča rekla otrokoma. Anka se je nerodno pokrižala, Marjetka pa tega seveda še ni znala, a je Anko vendarle skušala nekoliko posnemati.

»Zdaj bodo nesli Jezusa naprej po vasi.«

»Kje pa ga nesejo?« je bila radovedna Anka.

»Vidiš, tamle pod nebesom! Gospod ga nesejo v zlati posodi,« je kazala Mariča. »Prosita Jezusa, da bi bili pridni!«

»Da bi bili pridni,« je rekla Anka in za njo nekoliko po svoje Marjetka.

Za obe in za vse otroke je pa isto prosila tudi Mariča: »Da bi bili pridni, o Jezus! Naj bo priden Janček pri Kopicarju in Micka pri Mlinarju pa vsi, kar jih je še doma. Da bi nikoli nate ne pozabili, o Jezus, in da bi zmeraj tako delali, kot je tebi všeč in prav.« Tudi zase pa za mater in za rajnih duše je molila, potem pa prav po domače poprosila še za — hlev. »Vidiš, Jezus, danes so te nesli prav trdo zraven naše hiše in za nekaj časa si bil celo na našem svetu. Za kravo pa zraven hiše na domačem nimamo prostora. Daj, Krajcarja omeči, da nam bo toliko sveta prodal, da še hlev postavimo. Saj ti vse moreš... Če je tebi všeč, me usliši. Saj veš, Gospod, jaz moram prositi, daješ pa ti...«

»In vedno bodi pri nas,« je prosila Jezusa čez nekaj časa. »Za kruh bo pri nas zdaj hudo, ko je Janez pri tebi, kakor upam. A ti že veš, zakaj tako pripustiš. Delal in trpel si pa tudi ti. Daj, da se zaradi tebe dela in trpljenja tudi pri nas ne bomo branili. Toliko nam daj, da bomo mogli pošteno živeti. Pa tegale našega Davida se usmili. Pa Andrejka, ki je Davidu ime izbral, pa vseh drugih.« Zdaj je Mariča vzela izpod blazine rožni venec in začela ob zdravamarijah prebirati jagode...

Iz cerkve je — prvič po Janezovem pogrebu — prišla z domačimi k Pragarju tudi Maričina starejša sestra Mana, ki je po očetu prevzela domačijo na gorah in se šele pred dobrim letom omožila. Sprva se je držala zastran smrti Maričinega moža bolj kislo. Ko pa so ji pokazali Davida in ko je videla, da Pragarjevi rajnega večkrat omenjajo, da pa se preveč žalostne zraven ne kažejo, je tudi sama pokazala veselejši obraz. Namesto pogače za Maričo in Davida je

dala nekaj denarja, naj si sami kupijo, kar jim je všeč, potem pa pripovedovala novice z gorá: Da z možem dobro shaja, je dejala in povedala, da je plačala tudi dolg, ki ga je naredila, da je mogla Maričo izplačati. Rekla pa je, da ji je za tisti svet, kolikor ga je morala prodati, še vedno žal, ker so se ji sosedge zdaj že kar preveč približali, zlasti zgoraj, kjer je že oče precej odprodal. O, saj za svet je bilo žal tudi Mariči. In je to sestri tudi povedala.

»Saj veš, za čevljarstvo pa gore niso kaj pripravne. Zato je Janez hotel denar namesto sveta. Toži se mi po gorah pa še zmeraj. Ne veš, kako je tukaj hudo.«

»Preveč vam ne more biti hudo, ko ste pa vsi tako dobre volje.«

»Kaj naj se prav kislo držimo, da nam bo še huje. Prav stradamo letos res še ne; kako bo čez zimo in spomladi, pa ne vem. Nekaj pastirjev ti lahko dam, če jih nimaš.«

»Ko bi bili otroci malo večji, bi dejala, da kar vsi gor pridite. Dela imamo dovolj, ljudi za zdaj tudi, a lahko gredo, ko so vsi samo za letos udinjani. Pestunjo bi pa takoj rada. Veš, naš Jožek je zdaj že toliko, da kar po vseh štirih leze tja naprej in da ga samega ne smem več pustiti. S seboj ga pa povsod tudi ne morem jemati.«

»Pavla ti dam. Dekleta tako velikega nimam.«

»Moram še doma vprašati.«

»No, saj ta mesec ni nič, ko ima še šolo. Pozneje imam pa tako namen enkrat gor priti.«

»Le, pa še mati naj kdaj pridejo,« je vabila Mana in se že poslavljala. »Moram še v Cerklje,« se je izgovarjala, ko so jo hoteli pridržati do kosila. —

Popoldne po litanijah sta prišla Davida pogledat tudi Janček in Micka. Micka ga je sicer že videla, a ji je bil tako všeč, da se ga kar nagledati ni mogla. Janček se je pa bolj grdo držal in je Davida komaj kaj pogledal. Mariča tega ni prezrla in je zato rekla, naj gredo drugi za nekaj časa v delavnico k materi.

»Kaj ti je, Janček, da se tako grdo držiš?« ga je vprašala, ko sta bila sama.

»Sram me je, ko nas je pa iz take-le bajte kar devet!«

»Janček!« je zbudlo Maričo, da je sedla v postelji. »Janček, kaj takega ne reci nikoli več! Zdaj ti tega ne razumeš in tudi jaz ne vem, zakaj vas je Bog dal meni devet, Krajcarici tamle pa nobenega. Trpela sem pa za Davida prav toliko kot zate; saj veš, da mati za otroka trpi?«

»Vem; ste mi pravili.«

»No, ker sem zanj prav toliko trpela kot zate, ga imam prav tako rada, zdaj pa zanj bolj skrbim, kolikor sem mu bolj potrebna kot tebi. In če imaš mene za mater, boš moral imeti pač tudi Davida za brata in ga tudi kot brata rad imeti, če imaš mene, ki sem vama obema mati, kaj rad. In zaradi Davida se tebi ne bo nič slabše godilo. Delati mora vsakdo. Če ne tako, pa drugače. Zato bosta morala delati oba, ti in David. V kaki stiski ti pa David lahko še pomaga, če vama Bog življenje dá. Jaz pa veliko nobenemu ne bom mogla dati. Učim vas pa vse prav in z življenjem vam sramote tudi ne delam. Tako živi, kot sem te učila, in veliko moli! To bo tvoja najboljša dota. Zaradi tega, ker vas je devet, naj te ne bo nikoli sram. Gospodar življenja je Bog. In Bog je vseh devet poklical v življenje in vam vsem dal neumrljive duše in David je po krstu prav tako božji otrok, kot ste drugi, zato nikar ne misli, da je tisto tvoje govorjenje Bogu všeč. Vem, da prej nisi premislil. Zato pa lahko še popraviš! In tistega, ki ti je kaj takega rekel, se ogiblji, kolikor daleč moreš. Taka družina ni zate! Ali si to slišal pri Kopitarju?«

»Pri Kopitarju ne; otroci se norčujejo iz mene.«

»Ne poslušaj jih! To ni sramota, da vas je devet bratov, to je čast!«

Mariči je bilo v zadoščenje, ko je tudi Janček Davida pobožal in povedal, da ni tako hudo mislil, kot je rekel. Vendar mu je Mariča znova povedala, naj se ogiblje družine, ki v njej tako govore, če pa za kako stvar ne ve, kaj in kako, naj vpraša samo njo ali gospoda kapla-

na, ki so razumen mož in imajo Jančka precej radi.

»Zdaj pa še druge pokličil Andrejku sem obljubila, da bom danes povedala povest.«

»Povest, tisto pa,« je šel Janček kar hitro v delavnico ponje. Sicer se je imel že za velikega, a povesti je kljub temu rad poslušal. Saj je pa Mariča tudi znala pripovedovati! Na kakšnem nasadu ali pri luščenju turščice so jo sosedje kar težko pogrešali. Pravili so, da je dolg čas, če ni Mariče, ker drugi le otrobe vežejo. Mariča pa kaj pametnega pove. In ker je veliko vedela, se je tudi njeni otroci niso naveličali poslušati. Še celo Marjetka in Anka sta mirno sedeli na tleh sredi hiše in poslušali. Pa tudi mati Anka je prišla.

Takrat je Mariča povedala povest:

Bogat je bil Mlajč, bogat, od sile bogat. Najvišja v vasi je bila njegova hiša, njegov skedenj je bil v vasi največji, v njegovem hlevu je prežvekovalo največ živine in najlepša, na njegovem vrtu je raslo najlepše in najrodovitnejše drevje. In zunaj vasi je imel polja, da mu skoraj ni videl do konca, po njem pa je mrgolelo dninarjev, hlapcev in dekel, da je bilo videti ljudi kot na semnju; Mlajčevi oskrbniki so hodili pred njimi in ukazovali, kaj naj delajo. Mlajč sam je le malo hodil na polje. Sedel je doma ob skrinji v hramu in prešteval denar ali pa posedal pred hišo in raztezal harmoniko. Take je godel in zraven pel, da si je mašil ušesa vsak, ki je šel mimo, če je bilo le količkaj poštenja v njem. In če ga je žena prosila, naj neha, jo je ozmerjal kot psa ali jo celo pretepel, potem pa njej na kljub godel še grje. Tudi sicer je z njo ravnal kaj grdo. Denarja ji ni pustil prav nič. Sam je maslo prodajal in sam stikal za jajci po gnezdih, da bi vendarle žen! vsak krajcar odtegnil. Tudi masti, moke, pšena, ješprenja ji je dajal le toliko, kolikor se mu je ravno zazdelo, a za vse delavce vselej premalo. Celu drva je imel pod ključem in jih pustil ženi vsakikrat vzeti le toliko, da bi vsaka jed

Svete stopnice v Rimu.

ob njih še ne zavrela ne. Žena mu je morala drva jemati na skrivaj, če je hotela skuhati, kot je prav. A gorje revici, če jo je zasačil. Z vrvmjo jo je privezal k jaslim in jo tepel z jermenom.

Tudi do delavcev ni bil nič bolj usmiljen. Če ga je kdaj ne prineslo na polje, je samo zmerjal in zmerjal in bi najraje tepel, če bi se mu kdo pustil. In pri plačilu je stiskal za vsak vinar in pri že tako pičlem zaslužku odtegoval, kadar je mogel. Toda ljudje v vasi so bili revni in so morali hoditi k njemu na delo, če so hoteli vsaj za silo zaslužiti.

K maši tudi ob nedeljah ni hodil. »Saj v cerkvi nič ne dobiš,« se je norčeval iz ljudi, ki so mimo njegove hiše šli k službi božji. »Če bodo kdaj kaj dajali, mi pa povejte.« Žena mu je v cerkev le včasih mogla uiti, sam pa je posedal doma, preklinjal ljudi in Boga ter navadno na vso moč natezal harmoniko tudi med mašo, čeprav je bila cerkev čisto blizu.

Po večini so bili tam dobri ljudje in so njegovo ravnanje obsojali. Imeli so tudi pobožnega župnika, ki je že nekajkrat prišel prosit Mlajča, naj ima pamet in naj vsaj med mašo dá mir. »Delam, kakor je meni všeč,« je odgovarjal Mlajč, in gospod mu tudi z lepo besedo ni mogel blizu. Klel je za njim, da je bilo groza. In celo psa je naščuval manj. Gospod je šel in se ni jezil. Le žalosten je bil za stran Mlajča in njegove duše. Ker zlepa pri njem ni nič opravil in bi zgrda še manj, zato je zanj le veliko molil.

Mlajča je tisto leto prijelo in se je zaklel, da o veliki noči procesija ne bo prišla dalje kot do njegove hiše. Za to je zvedel tudi gospod.

Ves veliki teden je gruntal Mlajč, kako bi pred svojo hišo procesijo obrnil. Pa dolgo mu nič ni padlo na um, ker je moral računati pač tudi s tem, da jih z njim ne bo ravno veliko potegnilo, če jih sploh kaj bo. Saj jih je skušal nekaj dobiti, a so se mu vsi izmaknili. Mlajč je sklenil nazadnje, da bo na sredo ceste privezal svojega žrebca, ki si k njemu razen njega ni upal nihče. Ta jih bo panal, je računal Mlajč: mimo njega si ne bo upal nihče, na levi je potok, na desni pa že tako ni prostora.

Že so na veliko soboto vabili k vstajenju in kar v trumah so ljudje hiteli v cerkev. Koliko jih je, se je jezil Mlajč in čakal, da se je cesta spraznila. Nato je na sredo ceste zabil kol, da bi nanj žrebca privezal.

Možnar je oznanil začetek procesije. Mlajč je pred cerkvijo že opazil križ in brž skočil po žrebca v hlev. Na cesto ga je prignal in ga z verigo privezal na kol.

Fantje so s križem bili le še nekaj korakov od žrebca, ključarja sta bila v skrbeh, kaj naj naredita.

»Po Mlajču,« svetuje eden izmed možakarjev. Ključarja sta stekla naprej, da bi Mlajča pregovorila. Pa ni bilo treba. Ko sta naredila prvi korak, se je žrebec prestrašil, se vzel na zadnje noge in izruval s tem kol. Nato se je zasukal in pri tem oplazil s kolom Mlajča po rokah, ko je zraven prišel, sam pa zbežal po

K II. obletnici papeževga kronanja: Bazilika sv. Petra z največjim trgom na svetu.

cesti naprej, da ga Mlajč ni videl nikoli več.

Mlajč se je sam osramočen umaknil v vežo, procesija pa je mirno odšla naprej in se tudi v redu vrnila.

A to za Mlajča še ni bila vsa kazen. Še tisti večer je v hudi nevihti udarila strela v njegovo hišo, jo užgala in iz skrinje v hramu razmetala ves denar. Le s težavo je iz goreče hiše Mlajč rešil sebe in nekaj obleke, več glav živine mu je pa zgorelo.

»Kazen zate, neumnež,« mu je očitala žena. »Vsaj zdaj se spokori in prosi Boža odpuščenja!«

»Kaj mi kdo more?« se je ponašal Mlajč. »Nekaj lesa bom prodal in dal postaviti hišo z oboki, da mi nobena strela ne bo mogla do živnega, pa če pride naravnost iz nebes. Prav tako bom zavaroval tudi živino. In denar bom spravil, da ga ne bo nihče iztaknil. V enem mesecu mora biti nova hiša pod streho! In zapomni si, da mimo nove hiše procesija ne bo šla nikoli!«

Mlajč je najel zidarjev in tesarjev, da je bila prej ko v dveh mesecih nova hiša pod streho. Bila je visoka skoraj kot cerkveni zvonik, imela več obokov in zunanji zidovi so bili debeli do poltretjega metra.

»Kdo mi kaj more?« je govoril, ko je na cesti novo harmoniko raztegoval, da bi utopil glas zvonov, ki so spet oznanjali Svetega Telesa dan. Ogledoval je novo hišo pa trdno obokani hlev. »Na varnem je živina, na varnem denar in ni ga, ki bi Mlajču kaj mogel.«

»Ne govori tako,« ga je žena prosila. a Mlajč je šel pod oboke, železno skrinjo odprl, s periščem iz nje denar zajel ter ga počasi spuščal nazaj.

»Poslušaj žena, pesem, poslušaj! Kaj je pesem zvonov, če jaz takole zapojem. a? In kaj je monštranca, če tole pokažem, kaj? Denar nekaj velja, vse drugo ni nič! Nihče mi nič ne more. In zato mi ni treba ne zvonov ne molitve. Brez tega bolje živim. Brez žegna mi polje rodi, brez molitve živino redim, brez

»farjev« se mi les debeli. Razumeš? In jaz, Mlajč, hočem, da tako mislijo in tako govore vsi, ki jih moja zemlja živi. Zato jim pri večerji povej, da ne bo dela dobil, kdor bo jutri šel za procesijo. In ti mi pomagaj, da jutri procesija ne bo prišla dalje kot do Mlajča.»

»Pamet imej,« je žena jokala in ga prosila, naj pusti take misli, in mu povedala, da pri tem pomagala ne bo. Pa mu ne prošnja ne grožnja nič ni zalegla. »Bom pa sam!« je dejal in si šel iskat pomagачev. —

Že so zvonovi na praznik oznanjali začetek procesije, že so fantje križ prinesli iz cerkve, ko je Mlajč s pomagači valil zadnje hlode čez cesto, da procesija na noben način ne bi mogla po cesti naprej. Žena jih je prosila s solzami v očeh, naj svoje grdo delo puste, a jih je zato najprej slišala, potem pa tudi čutila. Ko je videla, da nič ne opravi, je ušla in za hišo pripravila plohov, da bi jih možaki iz procesije vrgli čez potok in bi tako procesija onstran potoka po travniku mogla naprej.

Fantje so s križem bili že pred hlodi in se v zadregi ozirali, kako bi mogli naprej. Mlajč in pomagači so se jim na vse grlo hahljali. Možaki so bili v skrbeh, ker toliko hloedov ne bi kaj kmalu spravili s ceste, pa je pritekla Mlajčeva žena in zavpila, naj gredo za hišo po plohe. Preden je Mlajč opazil, kaj prav za prav bo, so možje že vrgli plohe čez potok in fantje so s križem kot po mostu šli čez. In za njimi vsa procesija.

Od jeze je Mlajč škripal z zobmi. »Le čakaj me, baba! Jaz ti zmeljem kosti! Ljudje so zdaj šli. Šli so, a nazaj jih ne bo! To rečem jaz, ki mi pravijo Mlajč,« se je tolkel po prsih. Pa ni še dobro končal, ko se je zemlja potresla, da se je Mlajč s pomagači pogrnil po tleh. Mlajča so le plohi rešili, da ni padel v potok. S pomagači se je prevrnil po tleh. Ko je otipal rano na glavi, se je pobral in si rano z ruto zavezal. Potem pa — o groza! Njegov hlev je bil kup razvalin, njegova hiša le groblja kamenja in opeke. In hloedov, ki jih je prej navalil na cesto, ni bilo več videti. Le zraven ceste je

zijalo veliko brezno in potok je izginjal v njem. Trdo zraven pa so kot mrtvi ležali njegovi pomagači. S težavo jih je spravil k zavesti in jim pokazal nesrečo. In nato jim je pravil s solzami v očeh, da je spoznal, da je še nekdo nad Mlajčem, nekdo, ki zemljo potresa in ki more podreti še tako močne oboke, čeprav jih da Mlajč narediti.

»Zdaj verujem, da je Bog vsemogočen, in sem mu hvaležen, da pod razvalinami z živino vred nisem zgubil življenja tudi jaz.«

Ko se je po cesti vračala procesija v cerkev, je Mlajč s pomagači pobožno klečal ob strani. Vsi so se nato spokorili in spovedali. Mlajč si je zraven razvalin pozneje le leseno bajto postavil in ohranil samo toliko polja, da je ženi in njemu živeža dajalo, od drugega pa je nekaj dal cerkvi, nekaj pa pod ceno razprodal revnim sosedom. Kaj se mu je zgodilo, pa je vse svoje življenje rad pripovedoval in vselej pristavljaj, da prevzetnemu kozlu vedno odbijejo roge, če ne ljudje sami, pa vsemogočni Bog. Za dokaz pa je kazal brezno ob cesti in grobljo ob bajti.

*

Mariča je skončala. Sama je sicer čutila, da ni mogla pripovedovati tako kot druge kratki, ker se je razburila poprej zaradi tistih Jančkovih besed, a otroci bi bili radi poslušali še in še. Pa je Mariča določila, da bodo zdaj najprej malo zapeli potem pa molili za rajnega ateja, za spreobrnjenje nevernikov in razkolnikov, za misijonarje, papeža, škofo in duhovnike ter za božji blagoslov v življenju. Nazadnje pa je mati prinesla Zgodbe svetega pisma in Janček je prebral, kako je šla Ruta s taščo Noemo in kako je po Boozovih njivah za žanjci pobirala klasje ter s tem preživljala obe, sebe in taščo.

»Pri nas pa zdaj taščo za snaho skrbi,« se je Mariča nasmehnila tašči, potem pa povedala, da se je Booz pozneje oženil z Ruto in da je iz tega rodu tudi kralj David. »ki ga je Andrejko tudi našemu Davidu izbral za patrona.«

Janček se je moral zdaj posloviti. V očeh mu je Mariča brala, da bi jo rad po-

prosil odpuščenja za prejšnje besede, ko bi bila sama.

»Je že dobro,« se mu je nasmehnila. »Priden bodi!«

In Janček je znova pobožal Davida kljub temu, da je bil zdaj dosti manj prikupen, ker se je kaj grdo kremžil? Je bil pač lačen. In da je mogla Mariča zanj poskrbeti, so se otroci umaknili v delavnico. — —

Ko so se zvečer tistega dne pri Pragarju že spravljali k počitku, je prišel Krajcar.

»Takimle ženskam vino vem, da ne škoduje, takimle ženskam. Zato sem ga četrt litra Mariči prinesel, četrt litra. Kar pokusi ga, pokusi! Ni navadno, je boljše. Prinesi ji, Anka, kozarec, prinesi! Pa še zase enega, še zase,« je vpil in sopol že skoraj s ceste noter.

»Saj tistegale vina še za Maričo ne bo kaj,« se je iz veže oglasila mati.

»Boš pa še ti za četrt litra dala, še ti. ga bomo pa še pili, še,« se je smejal Krajcar, ko je lezel v hiši za mizo. »Za Davida ste ga krstili, kajne, za Davida. Kdo je bil pa boter, kdo?«

»Kar cerkovnik.«

»Kako pa, da kar cerkovnik, kako?«

»Prvemu je moral biti cerkovnik za botra, ker tebe ni bilo h krstu, čeprav si obljubil. Potem je bil pa še drugim,« je rezko odgovorila mati.

»Pustimo to, takrat nisem mogel, pustimo.«

»Seveda, ker so bajtarskega h krstu nesli, nisi mogel...«

»Nisem mogel! Hm, no — Na, tukaj. Če človek malo vina pokusi, lažje govori.

Zato ga kar po malem pij, Mariča, po malem. Jaz sem pa zaradi kupčije prišel prav za prav, zaradi kupčije. Zavoljo našega vrta,« je gotal Krajcar.

»Kaj bi ga vendarle prodali,« je bila vesela Mariča.

»Prodal ne, nak, tisto nak, prodal ne,« je majal Krajcar z glavo in povedal, da misli tisti konec vrta, ki zdaj Pragarjeva bajta na njem stoji, ki pa je bil včasih Krajcarjev.

»Naša bajta ni naprodaj, tudi za Krajcarja ne,« je povedala mati.

»Že, Anka, ampak mislim, da je Mariča gospodar, Mariča. Zato bom njo vprašal, njo.«

»Saj veste, da bajte ne morem prodati. Kam pa naj mi gremo? Kaj naj se v tla vderemo?«

»Pod Oblo gorico zidajte, kot ste že začeli, pod Oblo gorico. Rad posodim, če nimate, posodim. Samo intabuliral se bom pa za obresti se bomo zmenili, za obresti.«

»Da nam boš potem tako prodajal, kot si Kvasovemu Štefanu. Ne boš!«

»Kaj praviš ti, Mariča? Z Maričo govorim, Anka, z Maričo! Pri Štefanu sem pa iskal samo pravice, Anka.«

»Ne prodam! Posojila pa tudi ne maram: saj veste, dolg ima vsako leto večkrat mlade.«

»Kakor hočeš. Če bi se pa kdaj le premislila, se spomni, da kar pri sosedu vse lahko opraviš, prodaš in dobiš na posodo, če bi se kdaj premislila,« se je poslovil Krajcar in vzel s seboj tudi vino, ki ga je bil prinesel za Maričo.

Marijanska dežela — Španija — hiti, da celi rane, ki jih je zadala drž. vojska verskemu življenju. Med cerkvenimi prireditvami omenjamo zlasti Marijanski kongres, ki je bil sklican oktobra

(8.—12.) v veliko mesto Saragosa. Predsedstvo je bilo poverjeno nadškofu R. Domenech-u. »O pomenu Marijinega čiščenja za versko in kulturno življenje španskega naroda« so razpravljali kar

*Slovenska sestra Gabriela —
misijonarka v Carigradu.*

(Glej: K našim slikam!)

v petih delovnih odsekih, v vsakem pod drugim vidikom. Pri glavnem manifestacijskem zborovanju je govoril tudi minister za pravosodje: Esteban Bilbao.

Bučka. Dragi »Bogoljub«! Pozdravljamo te in ti želimo božjega blagoslova! Sprejmi kratko poročilo o naši Marijini družbi. Lani smo za praznik Marijinega vnebovzeta uprizorile igrico »Žrtev«. Marsikoga je junaška žrtev mladega dekleta prevzela. Za čas nemirne sedanjosti je ta igrica kakor živa pobuda, da bi tudi mi v trpljenju in stiski ne obupavali, marveč bili pripravljene darovati nebeskemu Jagnjetu tudi življenje, če bi bilo treba.

Nedeljo nato smo imele romarski izlet k Mariji Pomačaj na Brezje. Med vožnjo z vlakom smo se vežbale v petju, da smo mogle tem lepše nastopiti pred Marijino čudodelno podobo. Marsikatera prošnja je splavala tisti dan k njej, ki je naša Gospa, Zavetnica in Mati. Vsa noč je bila darovana med petjem in molitvijo nebeški Kraljici, da smo se v jutro nato

s tem bolj pripravljenim srcem zvrstile k mizi Gospodovi.

Na praznik rojstva Marijinega je bilo sprejetih 12 kandidatk v našo družbo. Besedo zvestobe Brezmadežni bomo podpirale z zaupno molitvijo in prejemanjem sv. obhajila, da se bomo tem laglje izognile vsaki priložnosti in nevarnosti za greh. Pravila Marijine družbe nam bodo kažipot v vseh viharjih življenja.

Omenjamo, da imamo že od maja minulega leta ustanovljen odsek KA za dekleta. Tečaja KA v Škocijanu se je udeležilo pet družbenk. Sestanki so dvakrat na mesec.

Naj se razcveta in krepi vzorno krščansko življenje v naši kongregaciji!

Iz Carigrada je poslala Terezija F., nekdanja članica Marijine družbe pri minoritih v Ptuj, novoletni pozdrav in voščilo vsem naročnikom in bralcem »Bogoljuba«. (Pismo je došlo šele 15. januarja t. l.) Sedaj je T. F. slovenska usmiljena sestra z imenom Gabriela; dodeljena je misijonski službi v carigradski bolnišnici »Hospital de la Paix«. V tujini ji je zvest prijatelj naš »Bogoljub«, ki ga pridno prebira. Slika, ki jo je poslala uredništvu, kaže, kako morajo usmiljene sestre skrivati redovno obleko, kajti v Turčiji je po državni postavi prepovedano nositi kakršno koli izredno in neobičajno obleko (n. pr. redovniško, duhovniško). S. Gabriela skonča svoje pisanje takole: Vse polno domačih in misijonskih pozdravov iz tujine s priporočilom v pobožno molitev ...

Dekliška Marijina družba v Dobropoljah. Za praznik Brezmadežne smo imeli, kakor vsako leto, devetdnevnicu. Molile smo iz knjige »Večna molitev«, vmes pa pele Marijine pesmi. Družbeni oltar s kipom Brezmadežne smo okrasile s svežimi krizantemami in razsvetlile z električnimi žarnicami. V dneh devetdnevnic prejemajo članice sv. obhajilo. Te pobožnosti se udeležuje tudi ženska Marijina družba. 8. decembra pa je bilo sprejetih v družbo 40 novink. Družbene shode in skupno sv. obhajilo imamo vsako četrto nedeljo v mesecu. Shodi se

vršijo v novem Jakličevem domu, ki so ga nam oskrbeli družbeni voditelj, svetnik Anton Mrkun, za kar smo dolžni biti hvaležne. Dober tisk je precej razširjen

v naši župniji. Glede »Bogoljuba« pa moramo priznati, da ga premalo prihaja v našo družbo in v tem bi se morale naše družbenice poboljšati. T. K.

Ob drugi obletnici smrti papeža Pija XI., 10. februarja, so prenesli telesne ostanke njegove v novo grobnico, ki je iz marmorja umetniško izdelana v kripti cerkve sv. Petra v Rimu. Stroške so poravnali milanski katoličani. — V baziliki so zadnji čas vpeljali 47 zvočnikov. Zdaj bodo verniki in romarji ob slovesnostih lahko slišali vsak glas in vsako besedo v vseh prostorninah mogočnega svetišča.

»Največja usluga, ki jo moremo danes storiti svetemu očetu Piju XII., bo v tem, če posnemamo njegov zgled skromnosti in ostrosti življenja, pa zgled zvestega spolnjevanja verskih dolžnosti, kakor tudi zgled vestnega izvrševanja poklicnega dela.« (Iz božičnega nagovora kardinala Nikolaja Canalija do guvernerja cerkvene države in njegovih sodelavcev.)

Štiri nove katoliške župnije so bile ustanovljene zadnji čas v Velikem Berlinu: župnija sv. Tomaža, sv. Bernarda, sv. Karla in ena, imenovana St. Salvator (Odrešenik). — Dunajsko stolnico, krasno gotško stavbo sv. Štefana, sedaj temeljito popravljajo.

Čez 2000 slepcev iz vseh delov Španije, med njimi mnogo invalidov iz državljanske vojske, se je zbralo oni dan na božji poti v Saragossi. Vodja teh nesrečnežev, duhovnik J. Gutierrez de To-var, je izročil svetišču lep srebrni kelih kot dar navzočih slepih romarjev. Madridski list »Ya« poudarja, da si svetna in duhovska gosposka prizadevata, kako olajšati stanje teh siromakov in jih usposobiti za primerne poklice.

V deželi raznovrstnih veroizpovedi — v Združenih državah Severne Amerike —

je število katoličanov v zadnjem desetletju naraslo za 1 milijon 300 tisoč. Vseh katoličanov je sedaj okrog 20 milijonov. Protestantske ločine (predvsem metodisti in baptisti) so pa nazadovale za približno 600 tisoč.

Upati je, da bo VII. kongres Kristusa Kralja vendarle še letos sklican v špansko mesto Saragosso. V soglasju z mednarodnim odborom je poverjeno predsedstvo krajevnega pripravljalnega delovnega odseka za Španijo msgr. Rigobertu Domenechy Vallsu, nadškofu v Saragossi. Zunanje priprave pa vodi vseučilišni profesor don Antonio de Diego Garcia.

Svetniški proces. Med kandidati za proglašenje med blažene je 15 častitljivih oseb, ki so njih spise v seji kongregacije svetih obredov 12. novembra l. l. prebrali. V tem številu je tudi † papež Pij X in Marija Terezija Ledóchowska, ustanoviteljica družbe sv. Petra Klaverja.

Lepa in koristna uredba. Že od l. 1932 dalje je navada, da imajo novoporočenci prav posebne, izredne avdience pri papežu. V teh osmih letih je bilo sprejetih nad 280.000 ženinov in nevest. Vsaka skupina je deležna malega spominka in blagoslova. Pri vsakem sprejemu napravi papež primeren nagovor nanje. Govori, ki jih je imel sedanji papež Pij XII. pri takih sprejemih v času od 26. aprila 1939 do 8. maja 1940, so izšli v posebni knjigi, ki ima dva dela.

Koliko škode na cerkvah in spomenikih so napravile užigalne in druge bombe na Angleškem in v Nemčiji — še ni dognano. Med drugim je bil zadet n. pr. znameniti škotski zavod v Etonu na Angleškem. Padlo je nanj do 200 zažigalnih

bomb. Prizadeta je krasna westminstrska stolnica. — Kljub strašni vojni vihri pa zidajo v Liverpoolu novo stolno cerkev Kristusa Kralja. Spodnja cerkev (kripta) je že dogotovljena in velja 7 milijonov frankov.

Nekaj vojskih novic. Francoski vojaški duhovniki, ki so bili v nemškem ujetništvu, so se smeli vrniti v domovino. — Na albanskem bojišču je padel poročnik vojvoda Kamil Caitani de Sermoneta iz odlične italijanske rodbine, ki je dala sveti Cerkvi že dva papeža, več kardinalov in učenjakov. — Na Francoskem je vojska uničila ali pokvarila okrog 400 zgodovinskih spomenikov in napravila do 300 milijonov frankov škode. Poškodovane so seveda tudi cerkve.

Tudi »Vatikansko mesto« nima več belega kruha. Že do februarja 1941 je bila prodaja belega kruha omejena, zdaj pa je prepovedana. — Iz nekaterih francoskih škofij je dospelo poročilo o številu duhovnikov, ki so padli v zadnji vojski (1939/40) kot vojaki: Škofija Lille je izgubila 22 duhovnikov; iz škofije Montauban je bilo vpoklicanih 77 duhovnikov, eden je padel, 3 pogrešani, 13 jih je v vojnem ujetništvu; iz škofije Limoges vpoklicanih 79 mašnikov in 23 semeniščnikov; en duhovnik je padel, 28 mašnikov in 6 bogoslovcev ujetih; od 117 mobiliziranih duhovnikov v škofiji dijonski so 3 padli, 2 sta pogrešana, 30 ujetih; iz iste škofije je bilo vpoklicanih 37 semeniščnikov; od teh sta 2 padla, 7 je pogrešanih, 9 ujetih. — Misijonska družba oo. Sv. Duha je utrpela od 400 vpoklicanih patrov, bratov in semeniščnikov: 10 mrtvih, 89 ujetih, 60 pogrešanih. — Salezijanskih redovnikov so vpoklicali v vojno službo 250; pet jih je padlo, 12 je pogrešanih, 60 v ujetništvu.

*

Jubilejni Evharistični kongres v Zagrebu je sedaj določen za dni od 20. do 22. junija 1941. Nadškof dr. A. Stepinac je imenoval glavni odbor, ki so v njem gg.: msgr. dr. Stj. Bakšič, kanonik in vseuč. prof., kot predsednik; dr. A. Živković, sodnik upr. sodišča, kot podpred-

sednik, Mirko Cerovac, profesor, kot tajnik; dr. Fr. Grundler, prebendar, kot ravnatelj kongresne pisarne; odborniki pa: dr. V. Deželič, šef stal. odseka socialne politike; dr. Fr. Seper, nadšk. tajnik; J. Marsič, narodni zastopnik, o. Stj. Poglašen D. J. V glavni odbor spadajo načelniki pododborov, ki jih je 12, namreč pododbor za propagando, za promet, za inozemstvo, za prenočišča, za prehrano, za službo božjo, za petje in glasbo, za prireditve, za rediteljstvo, za zdravstvo, za manifestacije, za radiofonijo.

Pisarna za kongres je: Kaptol 10-I., Zagreb. — Med glavnimi prireditvami na kongresu so: zborovanje odposlancev KA, javna zborovanja, nočno češčenje in polnočnica, nočna procesija mož z baklami, staroslovanska služba božja, velika Evharistična procesija. Dalje: cerkveni koncert, predstava »Abrahamove daritve«, zgodovina hrv. nabožne pesmi itd.

Sporede in velike plakate, jubilejne znamke, značke — bodo začeli pravčasno razpošiljati.

Katoličani v Nišu so dobili novega župnika. Belgrajski nadškof je za to mesto imenoval g. Viktorja Zakrajška in ga obenem postavil za dekana. Slovenski rojak V. Zakrajšek je bil doslej dodeljen skopljski škofiji ter je bil pred imenovanjem novega škofa dr. S. Čekada konzultor in kapitularni vikar.

Ljubljanska škofija. Za župnika v Špitaliču je imenovan Anton Pogačnik, mestni kaplan pri Sv. Jakobu v Ljubljani.

Novo predstojništvo kapucinske provincije. Provincial: P. Mavricij Teraš (Krško); definitorji (pomočniki provincialnega predstojništva): P. Odilo Mekinda (Škofja Loka), P. Joahim Ferik (Sk. Loka), P. Edvard Vogrinc (Maribor), P. Lojze Novak (Varaždin). Za varuha provincije sta imenovana: P. Arhangel Drolec (Sk. Loka) in P. Matija Koren (Dubrovnik). — Novi provincial je iz Sevnice. Šest let je bil tajnik v rimski generalni kuriji. V tistem času je sestavljal slovenske ascetične knjige: »Za visokim ciljem«, »Pristudencih zdravja in močie«, »Po stezah resnič-

ne popolnosti«. (Dobe se v založbi Jugoslov. knjigarne — podružnica »Ničman«, Ljubljana.)

Dobre knjige

Andrej Farkaš, Dr. Anton Korošec. Mladinska založba v Ljubljani 1941. Salezijanec g. Andrej Farkaš, priljubljen govornik in navdušen mladinski organizator, je podal v knjižici, ki šteje sto strani, točno, jasno, ljubeznivo sliko našega pokojnega voditelja. Najprej riše potek njegovega življenja, potem njegovo politično, kulturno, gospodarsko in socialno delo, nato res posrečeno izkleše glavne poteze rajnikovega značaja v najlepšem poglavju in zaključí z njegovo oporoko in s čiščenjem njegovega spomina. Pisatelju smo za lepo delo iz srca hvaležni in njegovo knjigo vsakomur priporočamo.

P. R. Plus D. J. Izžarevajmo Kristusa. Beseda modernim apostolom. Prevedel dr. V. Fajdiga. Ljubljana 1941. Založila Katoliška akcija deklet (Miklošičeva c. 17). Cena broširanemu izvodu 16 dinarjev, vezanemu 24 din. Jezuit R. Plus je danes med prvimi francoskimi nabožnimi pisatelji, o apostolatu pa zna pisati kakor malokdo. Zato brez pretiravanja rečemo, da bo vsak vesel in srečen, komur bo prišla v roke ta zlata knjižica. Pripoveduje samo to, kako naj oznanjamo Kristusa in druge pridobivamo zanj, vendar se bere kakor najzanimivejši roman, tako jasno, nazorno, čustveno je pisana. Vzemite in berite!

Odgovori

Neimenovana: Dajte nam podatkov o milostih in sadovih »Škapulirske bratovščine N. Lj. G. Karmelske«, ki se jih morejo udeležiti verniki, sprejeti v to bratovščino.

Odgovor: Prva milost (t. j. milost srečne smrti in obvarovanja večne kazni ter udeležba škap. odpustkov) se more dobiti pod pogojem, da je vernik v bratovščino pravilno sprejet, da nosi škapulir ali nadomestilno, blagoslovljeno svetinjo s pravim spoštovanjem in pobožnostjo, ter da si prizadeva za kršč. življenje, končno da ima tudi ob smrti škapulir na sebi. Da ostane človek stanovitven v dobrem, že to je velika milost, ki jo hoče Marija izprositi članom škap. bratovščine, če se ne ustavljajo.

Druga milost se imenuje sobotni privileg (predpravica), ki je v tem, da se Marija za svoje častilce v omenjeni bratovščini poteguje tudi po njih ločitvi s sveta in jih čimprej reši iz vic, zlasti na dan (soboto), ki je njej posvečen. Pogoj za to milost: Spolnjevanje zgoraj naštetih pobožnosti, skrb za ohranjanje stanovske čistosti in molitev malih dnevnic M. božje.

Pozabiti pa ne smemo (kar velja pri vseh odpustkih), da ni mogoče dobiti prav nobenega odpustka brez duha spokornosti in brez kršč. življenja in kršč. npravnosti. Kdor bi se zanašal samo na nošnjo škapulirja brez čednostnega življenja, bi bil v usodni zmoti.

Razno

Duhovne vaje v »Domu Device Mogočne« bodo za žene od 13. do 17. marca. Začetek prvi dan ob šestih zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. — Predstojništvo Lichtenturnovega zavoda v Ljubljani, Ambrožev trg 8.

Mala Loka vabi. Duhovne vaje za dekleta bodo v »Domu Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu od 15. do 19. marca; za žene pa od 22. do 26. marca. Potem do jeseni ne bo več duh. vaj. Priglasite se na naslov: Dom Brezmadežne, Mala Loka pri Ihanu, p. Domžale.

K našim slikam. Na ovitku (str. 3) vidimo posnetek slike, ki predočuje sv. Katarino Ricci v zamaknjenju. Katarina s plemiškim pridevkom »Ricci« se je rodila 1522. v Florenci. Ko je v vzorni pobožnosti preživela mladostna leta, je odklonila zakonsko ponudbo plemiča, kateremu jo je bil oče namenil. Odločila se je za redovno življenje po pravilih sv. Dominika. Postala je kmalu predstojnica samostana v mestu Prato, ter bila učiteljica in voditeljica vseh tovarišic bolj z lastnim zgledom kot z besedo. Zase si je izvolila za vzor vseh kreposti Jezusa Križanega, ki je njeja trpljenje in smrt imela trajno pred očmi. Skrivnosti življenja, trpljenja in smrti Jezusove so bile predmet njene dnevne premišljevalne molitve. Vsled tega se je njeno srce vnelo toliko ljubezni do Jezusa, da ni nič drugega hrepenela, kot zanj mnogo trpeti in bolečine njegovega trpljenja na lastnem telesu občutiti.

To hrepenenje se je uresničilo. Od svojega 22. leta naprej je vsak teden pri četrtekovem večernem premišljevanju v zamaknjenosti videla trpečega Jezusa in je to stanje trajalo do večera naslednjega dne. Pri tem je občutila tudi nekaj istih bolečin, kakršne je prestal trpeči Zveličar sam.

Bog je svojo izvoljenko poveljčal s čudežnimi deli v življenju in po smrti. Umrla je l. 1589 zatopljena v premišljevanje trpečega Zveličarja. — Njen god se praznuje 13. februarja.

Izaja prerokuje levijatano — sovražniku božjega kraljestva — pokončanje.

»Tisti dan bo Gospod obiskal s svojim trdim in velikim in močnim mečem levijatano, ubežno kačo, in levijatano, zvito kačo, in bo ubil soma, ki je v morju.« (Iz 27, 1.) (4. stran ovitka. — Slikal G. Doré.)

VSEBINA: Članki: Neutralna Ljubljana. (J. Simenc.) — Ponos katoličanov. (Fr. Vrolih.) — „Ta moj nesrečni otrok!“ (P. dr. Roman Tominec O. F. M.) — „Prepirali se pa ne bomo!“ (J. Langerholz.) — Kako je mislil poganški obisnik o Jezusu. — Trije, ki so nosili križ. — Baragov kotiček. — Krščanska družina: Najpotrebnejše znanje o Bogu. (J. Langerholz.) — Castilem sv. Jožefa — Listek: Mati Mariča. (V. Zorman.) — Marijine družbe: — Iz življenja Cerkva. Po svetu, po domovini razno, dobre knjige, odgovori idr.

Cena »Bogoljubca«: za posamezne naročnike 20 din., v skupinah po 15 din.; v Nemčiji 2 Rm., v Italiji 15 lir, v Franciji 32 fr., v Ameriki 1 dol. letno. — Izhaja mesečno

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubca« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubca« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za marec 1941.

Splošni mesečni namen, blagosl. po sv. očetu: | Misijonski mesečni namen, blagosl. po sv. očetu:
Vsi deli javnih nesreč prizadete družine. | Spreobrnjenje hindulstov.

Mesečni zavetnik: Sv. Tomaž Akvinski (7).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno čiščenje sv. Rešnjega Telesa		
			Ljublj. škofija	Lavant. škofija	
1	Sobota	Albin, škof	Duh odpovedi in spokornosti	Smarieta	Buče
2	Nedelja	1. post. Simplcij	Zadoščevanje za nespod. plese	Skaručna	Polje p. Podč.
3	Poned.	Kunigunda, ces.	Posvetitev družin Sreč Jezus.	St. Jošt n. Vrh.	Zagorje
4	Torek	Kazimir, spozn.	Ohranitev miru pri nas	Krško	Prevorje
5	Sreda	† Jožef od Kr.	Misijoni in duhovne vaje	Toplice	Hoče
6	Četrtek	Perpet. in F.	Posvečevanje sv. zakona	Senčur p. Kranj	Hoče
7	Petek	† Tomaž Akv.	Pokristjanjenje naše univerze	Buča	Cirkovec
8	Sobota	† Janez od B.	Društva akademikov	Kandija, nsm. hr	Cirkovec
9	Nedelja	2. post. Frančiška	Naša Katoliška akeija	Javorje n. Loko	Črna gora
10	Poned.	40 mučencev	Premišljevanje Jezus. trpljenja	Selca n. Loko	Črna gora
11	Torek	Sofronij, škof	Pomnjanje trepci	Osilnica	St. Janž n. D. p.
12	Sreda	Gregor I., p. e. u.	Zaupanje v božjo Previdnost	Sv. Gregor	St. Janž n. D. p.
13	Četrtek	Kristina, muč.	Vdanost v voljo božjo v križih	Sv. Križ n. Jes.	St. Lovrenc D. p.
14	Petek	Matilda, kraljica	Zakonska zvestoba	Ljublj., Jožefišče	St. Lovrenc D. p.
15	Sobota	Klemen M. Hofb.	Uspeh misijona v Ljubljani	Radeče, Mar. d.	Silvnica
16	Nedelja	3. p. Hilarij, s. m.	Apostolstvo mož in fantov	Radeče	Silvnica
17	Poned.	Patrik, škof	Spreobrnjenje grešnikov	Vel. Poljane	Fram
18	Torek	Ciril Jer., s. e. u.	Težko skušani in preganjani	Stari trg ob K.	Fram
19	Sreda	Jožef z. M. D.	Čiščenje sv. Jožeta	Ljublj., jezuiti	Prevalje
20	Četrtek	Aleksandra, m.	Čistost šolske mladine	Suhor	Prevalje
21	Petek	Benedikt, opat	Pravične plače delavcev	Stranje	Braslovče
22	Sobota	Katarina Gen.	Strah nred belo kugo	Stična	Braslovče
23	Nedelja	4. p. Viktorian	Mir in sloga v družinah	Kresnice	Vransko
24	Poned.	Gabrijel, nadang.	Gorečnost naših apostolov	Trzin	Vransko
25	Torek	Oznanjenje M. D.	Naše krščanske matere	Ljublj., francisk.	Sv. Pavel p. Pr.
26	Sreda	Maksima, muč.	Verska vzgoja v družinah	Vel. Dolina	Sv. Pavel p. Pr.
27	Četrtek	Janez Dam., e. u.	Verska vzgoja v šolah	St. Rupert	Sv. Martin ob P.
28	Petek	Janez Kap., sp.	Matere — morilke nerojenih	Leskovec	Sv. Martin ob P.
29	Sobota	Ciril, mučenec	Spoln'tev velikonoč. dolžnost	Izlake	Sv. Jurij n. Tab.
30	Nedelja	Tiha. Kvirin, m.	Posvečevanje nedelj	Hinje	Sv. Jurij n. Tab.
31	Poned.	Benjamin, muč.	Bolniki. Ta mesec umrl	Velesovo	Sv. Andraž n. P.

Odpustki za marec 1941.

1. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na č. Brezmadežni, da zadostujejo za njej storjena razžaljenja in molijo p. n. sv. o.

2. Nedelja, prva v m. Čl. r. v. br. trije p. o.: 1. če v br. e. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. e. nekaj časa molijo pred izp. sv. R. T. — P. o.: 1. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 2. čl. br. sv. S. J.

3. Sreda, prva v m. Sv. Janez Jožef. 1. P. o.: 1. vsem, ki opravijo kake nabožne vaje na 5. sv. Jožefu, prejmejo sv. obhajilo in molijo po n. sv. o., 2. istim kakor 9. dan.

4. Četrtek, prvi v m. Sv. Koleta. P. o.: 1. M. br. sv. R. T. v br. e.; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. e.; 2. istim, kakor 9. dan.

5. Petek, prvi v m. P. o.: 1. vsem, ki nekoliko premišljevaljo dobrotljivost sv. S. J. in

prejmejo spravno sv. obh.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor večraj.

6. Nedelja, Sv. Katarina Bol. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. e., kjer ni redovne.

7. Sreda, Sv. Gregorij. P. o. čl. br. sv. S. J. v br. cerkvi.

8. Sreda, Sv. Jožef. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 6. dan; 2. čl. br. sv. S. J. v br. e.; če te ne morejo obiskati, jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; 3. čl. »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje; 4. čl. škap. br. karm. M. b. v br. ali žup. e.; 5. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 6. čl. br. pred. S. Mar.; 7. čl. družbe kršč. družin; 8. čl. br. sv. Družine; 9. čl. br. za duše v v.; 10. istim kakor 9. dan. — V. o.

9. Sobota, Sv. Benvenut. P. o. istim kakor 9. dan.

25. Torek, Marij, oznanjenje. P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 6. dan; 2. čl. br. sv. S. J. kakor 19. dan; 3. čl. br. N. Lj. G. v. br. c.; 4. čl. Mar. družbe; 5. čl. br. karm. M. b. v. br. ali žup. c.; 6. čl. br. preč. S. Mar.; 7. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 8. čl. družbe kršč. družin; 9. čl. br. za duše v v.; 10. čl. r. v. br.; 11. čl. br. sv. Duha danes ali v osmini v br. ali žup. c.; 12. istim kakor 9. dan. — V. o.

28. Petek. Sv. Janez Kupidraan. P. o. istim kakor 9. dan.

30. Nedelja, zadnja v m. tiha. Sv. Peter Reg. P. o.: 1. vsem, ki vsaj trikrat na teden skupno odmolijo r. v.; 2. čl. br. Zal. M. b. s. črnim škap.; 3. istim kakor 9. dan.

Zahvala. — Podpisani se pristrčno zahvaljuje vsem blagim dobrotnikom, ki so lansko leto zastoj poslali prebrane nabožne liste ali knjžice za naše revne delavce v Studencih pri Mariboru. Podpisani se priporoča še zanaprej s hvaležnim: »Bog plačaj!« P. Marko Fišer, kapucin, Studenci pri Mariboru. — V. G. R. se zahvaljuje sv. Antonu (vsled zaobljube) za srečo in zdravje pri živini. — E. T. se zahv. sv. Mali Tereziji in † nadškofu Jegliču za hitro ozdravljenje.

Medsebojna pogodba med lastništvom in odjemalci lista, dasi tiha — veže in drži. Med naročniki in odjemalci nekateri malce pozabijo na svojo dolžnost, nekateri so pa tudi v zadregi, ko dinarji tako brž spluhnejo in je treba plačevati na desno in levo, za nazaj in za naprej. Ker pa nekateri čakajo na drežnjanje, ni drugače, da isto stori tudi »Bogoljub«.

Nikar, nikar ne čakajte! Skupni naročniki bi poverjeništvom odzeli dokaj bremena, če bi ne odlašali z vplačili. Prosimo torej čimprej — najboljše takoj! Saj veste, da mora uprava mezde uslužbenstvu, račune za pošto, papir, tisk i. dr. sproti poravnati.

Pripomba. a) »Slovenčev« véliki koledar, ki se pripravlja že za l. 1942, bodo mogli dobiti po najnižji, prednostni ceni tudi vsi, ki so in bodo naročeni na »Bogoljuba«.

b) Za vse naročnice in naročnike »Bogoljuba« je bila darovana sveta maša meseca januarja 1941 šestkrat, prav tolikokrat tudi februarja. Ta duhovni dar je namenjen tudi za prihodnje mesece 1941.

Uredništvo in uprava.

Zobobol lahko odstrani

VERAMON.

Veramon se nadalje uporablja pri glavobolu, po preveč zavitem alkoholu, pri bolečinah ran in bolestni menstruaciji.

Zavitki z 2 tabletama in z 10 fer 20 tabletami se dobe v vseh lekarnah.

VERAMON

Oglas reg. noš. S. br. 31896 od 5. XI. 1938.

Postni pastirski list belgrajskega nadškofa dr. J. Ujčić-a ima pod naslovom »O dostojanstvu človekovem« poljudno pojasnjene, razložene in spretno razvrščene najbistveneje temeljne nauke božje: Čast človeka precej po stvarjenju, njegov padeč, odrešenje, vrnitev dostojanstva po Sinu božjem. Katoliški kristjan naj se zaveda te odličnosti, ki jo prejme pri sv. krstu; naj spoštuje tudi svoje telo, ki je posvečeno po svetih zakramentih, predvsem po sv. obhajilu. — Tods na žalost je danes polno zablod, ki nasprotujejo temu dolžnemu spoštovanju! Koliko je n. pr. ženā, ki z ubojstvom nerojenega potomstva hodijo po Kajnovih potih! — List ima ob sklepu mnogo bodrilnih misli za boj proti skušnjavam za ljubezen do bližnjega in tudi do grešnikov.

Ne devaš vseh jedi le v skledo eno,
in ključev ne obešaš vseh na steno;
vse zdravje v cvetki ni nobeni
in vsa modrost ni v glavi eni.

Podaljšaj si življenje!

Življenje moremo podaljšati, bolečine preprečiti, boleznimi ozdraviti, slabotne ojačiti, nestalne moremo ucvrstiti in nesrečne napraviti srečne!

Kaj je vzrok vsake bolezni?

Ostabiljenje živcev, potrlost, izguba dobrih prijateljev ali svojih bližnjih, razočaranje, strah pred boleznijo, slab način življenja in še mnogo drugih razlogov.

Zadovoljstvo

je najboljši zdravnik! So poti, ki Te morejo dovesti do dobrega razpoloženja, oživitvi Tvoj značaj, napointiti Te z novim upanjem; ta pot je pa opisana v razpravi, ki jo že more vsakdo, ki jo zahteva dobiti takoj in

povsem brezplačno!

V tej mali priložni knjižici je raztolmačeno, kako morete v kratkem času in brez ovire med delom ojačiti živce in mišice, odpraviti slabo razpoloženje, trudnost, raztresenost, oslabiljenje spomina, nerazpoloženje za delo in nebroj drugih bolečnih pojavov. Zahtevajte to razpravo, ki Vam bo nudila mnogo prijetnih ur.

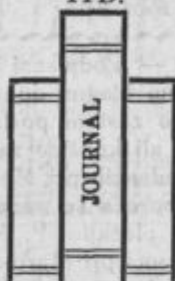
Ce ne morete takoj pisati, tedaj ta oglas spravite,

PANNONIA APOTERA

Budapest 72

Postfach 83. Abt. 89

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

All je Vaša hiša že naročena

na prvi slovenski
katoliški dnevnik **'SLOVENEČ'**

Ako ne, pišite takoj na upravo
„Slovenca“ v Ljubljani, da Vam
ga pošljejo brezplačno na ogled.
Brezdvomno Vam bo ugajal.

LJUDSKA POSOJILNICA V LJUBLJANI

zadruga z neom. jamst.

LJUBLJANA
MIKLOŠIČEVA C. 6

V LASTNI PALAČI
nasproti hotela „Union“

obrestuje hranilne vloge najugodneje.

NOVE in STARE vloge, ki so v

celoti vsak čas razpoložljive, obre-

stuje po 4%, proti odpovedi do 5%

Vsem članom Marijinih in prosvetnih družb, vsem članom raznih verskih organizacij, vsem knjižnicam in vsakemu, ki slovensko in katoliško misli in dela, javljamo, da je v *tisku* in da bo izšla *junija*

K N J I G A

NADŠKOF JEGLIČ

prvi obširni in dokumentirani življenjepis velikega Slovenca in vladike. Moža, kakor ga Previdnost majhnemu narodu kot je naš, pošlje le v razdobju stoletij. Naš mejnik in naš kažipot. Os, okoli katere se suče naše narodno življenje. Naj ne bo nobenega, ki bi ostal brez te edinstvene knjige, ki je življenjepis velikega, edinstvenega Slovenca in škofa.

Knjigo je napisal dolgoletni osebni tajnik pokojnega vladike, sedanji ravnatelj škofijske pisarne
Jože Jagodic.

Uvod je napisal knezoškof
dr. Gregorij Rožman.

Knjiga bo obsegala 700 strani velike osmerke (17×23 cm) ter bo umetniško opremljena in vezana v rdeče platno. V njej bo tudi 16 na obeh straneh tiskanih tabel s 60 slikami v bakrotisku. Večina slik še ni bila objavljenih.

Knjiga izide v *juniju* in bo veljala 200 dinarjev.

VAŽNO! Naročniki, ki knjigo naročijo pred izidom, jo lahko dobijo *na 5 mesečnih obrokov po 40 dinarjev*. Zadnji obrok je treba plačati *ob izidu knjige*.

Pohitite z naročili. Pišite dopisnico naši založbi, da Vam pošljemo položnice.

Kdor pridobi 10 zanesljivih in vestnih naročnikov, bo dobil knjigo, ki velja 200 dinarjev, zaastonj.

JUGOSLOVANSKA KNJIGARNA V LJUBLJANI

Polovica nesnage v vodi za namakanje!

Neverjetno, koliko nesnage odstrani Ženska hvala čez noč med namakanjem perila. To se občuti šele pozneje pri pranju po z lahkoto opravljenem delu in po mali porabi mila.

ŽENSKA HVALA

dobro namočeno, napol oprano

Urednika: Ant. Čadež, Jos. Šimenc. Izdajatelj: Ivan Rakovec. Tiska Jugoslovska tiskarna (Jože Kramarič).

Izaja prerokuje sovražniku
božjega kraljestva pokončanje.
(Iz 27,1.)